

Évforduló

2023. április 25.

Mária:

Eljött számunkra az évforduló ünnepének a harmincadik megemlékezésünkben, a harmincadik év megemlékezésünkben, hogy kimenjünk a testvérek közé, akik már várnak bennünket, hisz Jó Jézus Krisztus Urunk azt kérte tőlem, hogy mikor megtartjuk a legnagyobbat és a legfontosabbat, a szentmise-áldozatot, majdan megtartottuk a búcsú ünnepéhez a körmenetünket, az után, ahogy mindig kérte tőlünk, hogy a szentmise után adjunk egy kis időt a testvéreknek, hogy kinek hova kell elmennie, mit szeretne elvégezni, vagy éppen összetalálkozni ismerőssel vagy családtaggal, mert sokszor itt találkoznak, ezt az időt adjuk meg nekik, és utána induljunk újra ki a Szeretet házába, és tovább folytatjuk az ünnepünket.

Atyám, akkor menjünk. János atya!
S akkor a család is, mindenki más is.

Ahogy a szentmise elején mondtam, úgy ismételtel köszöntök minden kedves testvéremet, akik eljöttetek a mai napra, az ünnepre.

Az ünnep, amely egy hosszú időt foglal össze, hisz harminc éve ezen a napon fél hat előtt öt perccel Jó Jézus Krisztus Urunk Bátmonostoron a sok ember közül kiválasztott. De a kiválasztásból még akkor nem tudtam, hogy majd mi lesz a feladatom, és mit kell tennem és cselekednem. Ez folyamatosan jött. Először minden nap, később kétnaponta, utána egy héten egyszer, végül már havi egyszer volt a találkozásom Jó Jézus Krisztus Urunkkal.

Amikor először a tanítást adta számomra, hogy a tanításból a testvérek felé adjam át azokat a kéréseit az üzenetben, amellyel az emberiség felé forduljak. Az első kérése az volt, hogy legyen béke az emberek szívében, mert a gyűlölet, az nagyon tombol rajtunk és bennünk, és a gyűlölettel nem tudunk előre haladni, hanem meg kell értenünk, hogy a béke az, amely előre visz bennünket.

Utána kérte, hogy fogadjuk el embertársainkat épp úgy, mint önmagunkat, és ez az elfogadás a szeretet részében legyen jelen. Tehát tudjuk szeretni egymást, szintén azt mondta, ne a gyűlölet vezéreljen bennünket, hanem nyissuk meg szívünket és a lelket, amelyet a bérnálásakor megkapunk a Szentlélek által, és amelyet elfogadunk szívünkbe, lelkünkbe, egész lényünkbe, és megengedjük, hogy működjön rajtunk és bennünk, és akkor ez a Szentlélek, az minket a jó felé fog vezetni.

Először a tanítás részében megadta azt a kegyelmet még mellette, hogy a gyógyító kegyelem legyen jelen a testvérek felé, hisz sokan és sokan azt jobban fogják elfogadni, hogy ha úgy érzik, hogy gyógyulni mehetnek, mint azt, hogy ha én a tanítást kérem tőlük. Vagyis valóban, ennyi év után megtapasztaltuk: amíg jelen volt a gyógyító kegyelem abban a részében, hogy minden testvéremre egyenként mehettem, és minden testvérem felett elmondhattam azt az imát, amelyre tanított, akkor szinte ez a kápolna sokszor kevés volt, hisz az előtte lévő terasz része, az is mind tele volt, hisz jöttek az emberek, mert szerettek volna gyógyulni.

De a gyógyulásukban nem a lélekgyógyulásuk volt a legfontosabb, hanem a testi gyógyulás. Holott Jó Jézus Krisztus Urunk úgy tanított bennünket, hogy ha a lelkünk meggyógyult, kiegyensúlyozottá válik, akkor várhatjuk a testi gyógyulást, amely Fényének sugarával átölel, megerősít, és megmutatja számunkra, hogy hogyan és miképpen alakul szívünkben, lelkünkben a megerősítő kegyelem a gyógyulásában. És akkor érezzük, hogy a testi gyógyulások is enyhülnek.

Tehát fontos, hogy ezekre tudjunk figyelni, érezni a szeretet kegyelmét, amelyet megadott számunkra, és bezártuk szívünkbe, lelkünkbe, hogy működhessen rajtunk és bennünk.

Majdan azt adta számunkra, hogy jelen volt a nyelveken szólása, amelyet ismét sok-sok testvérnek ezen a helyen megadott, de az is csak azért volt jelen, hogy „jobban figyeljenek az emberek, fogadják el, hogy Én vagyok itt veletek, Én tanítalak benneteket”.

De ez is egy ideig-óraig volt jelen, mert mikor a nyelvek adományának ajándékát megadta a testvéreknek önmaguk részére, és hogy ha akarnak, még tudnak néha-néha szólani, de egyre sűrűbben megadta, hogy mindenki a megismert, érthető nyelven szóljunk, tehát tőlem is akkor azt várta, hogy: „Úgy szólj a testvérekhez, hogy megérthessenek.”

Hisz emlékezzenek a kezdetekben lévő testvérek, amikor nyelveken szólásán szóltam, igaz, hogy már nincs közöttünk a fenti, Mennyből talán most lenézhet, és hallhat bennünket, láthat bennünket, az *Írószolga*, aki mellém volt állítva, az azt mondotta egyszer, még a sátorunk sem volt meg, hogy:

– Uram, a tömegben nem illik sugdolózni!

Ezen mindenki akkor elkezdett nevetni, hogy ő ezt ki merte mondani mindenki előtt.

Akkor Jó Jézus Krisztus Urunk megadta, hogy szóljak a megértett nyelven, és a megértett nyelv az után így volt:

– Szeretettel köszöntelek benneteket! Fogadjátok el tanításomat.¹

Akkor megint nagy nevetés tört ki, mert senki sem értette, ismételten, amit mondtam. S erre azt mondotta Jó Jézus Krisztus Urunk:

¹ Mária suttogva mondta ezt a két mondatot.

– Na, testvérem, megértetted? Most hozzád szólt kiválasztott, a saját nyelveden.

Akkor értette meg, hogy:

– Igen, Uram, Te mindent megadhatsz nekünk, és mi nem szállhatunk Veled szembe.

Nem ítékezhetünk, és nem szólhatunk meg senkit. Nekünk, szívünknek nyitottnak kell lenni, felismerni a Te ajándékaidat, a Te kegyelmeidet, amelyet felénk árasztasz, amiből részesülhetünk, ami által megerősödünk, és úgy tudunk élni és haladni a mindennapokban.

A mai nap a harminc év. Amikor most volt a nagypénteki golgotai átélés, és amikor a bástyák bevittek a sátorból az ágyra, ahonnan Jó Jézus Krisztus Urunk mindig a tanítását adja felénk, és ilyenkor, akik kiválasztottságot kaphattak a tanúságtételben, hogy e helyről adjanak tanúságot, hisz Jó Jézus Krisztus Urunk ezt minden felkért testvér előtt elmondja: e helyről. De nagyon sokan sokszor úgy elkalandoztak Sükösdről, mint akik már többet nem is akarnak visszajönni, a beszédükben. Tehát a tanúságot nem e helyről tették. De Ő ezt kérte tőlünk.

Akkor egy bástya maradt még bent, meg ketten, akik akkor ott rendezgettek, amikor Jó Jézus Krisztus Urunk azt mondta a bástyák felé, amelyet nem figyeltek, nem vettek teljesen észre, hogy:

– A legközelebbi Golgotára meglepetés lesz számotokra.

A meglepetést nem értették, akik bent voltak, hogy mire vonatkozik.

Én most a mai napon elmondom a testvéreknek: a meglepetés az lesz a bástyák részére, hogy oly sokszor és sokszor vágátok – úgy mondom el, ahogy Jó Jézus Krisztus Urunk adta számomra –, vágátok oda kiválasztott testvérnek, Máriának:

– Nem igaz, hogy nincs már másik pléded! Meddig akarod ezt még foltozgatni?

Erre azt mondtam a testvéreknek, hogy:

– Higgyétek el, már nem egyszer, és nem kétszer vettem elő egy új plédet, de mindig az jött, mielőtt kijöttünk az esti szentmisére, hogy azt rakjam vissza, arra még nincs szükség, Majd, amikor Ő kéri tőlem, akkor készítem elő.

Tehát a plédemet újra és újra varrogatni kellett, amelyre azt mondtátok, hogy már attól nehezebb a pléd, mintha saját magában lenne.

Na, most ezt a plédet a mai napra kellett úgy elkészítenem, hogy fel kellett vágni.

A mai nap ajándéka a testvéreknek a harminc évre. Hisz mindenki, aki jelen van, már kapott Sükösdi szentolvasót. Most a Sükösdi szentolvasóhoz ajándékba fog kapni egy szentolvasó-tartót, amelyből bőrből készült, és rajta van, hogy Sükösd. És abba a kis tartóba kellett nekem mindenkinek belehelyezni a plédből egy darabot, amely egy kicsit hosszú ideig tartott, de boldogan csináltam, mert az Úr Jézus így kérte tőlem, hogy ez legyen ma az ajándék, de csak a mai napon. Aki már első pénteken jön, akkor már nem részesül belőle.

Ezért mondtam el többeknek, mert nem beszélhettem róla, hogy különleges lesz ez a mai nap. Aki tud, jöjjön el, nyissa meg a szívét, és hallja meg az Úr Jézus

hívását, ne csak az én kérésemet fogadjátok el, hanem Jó Jézus Krisztus Urunk hívását, aki meghív benneteket a mai napra. Mert a mai nap, aki itt van, az részesül ebből az ajándékból. S utána többet már csak az üres rózsafüzér-tartót fogja megkapni, mert azt mondta Jó Jézus Krisztus Urunk:

– Ez lesz a ti ereklyétek, amely közel harminc évig szolgált a Golgota alatt, szolgált a tanítás alatt. És ez legyen számotokra a legnagyobb ajándék, amelyet Én adok nektek kiválasztott testvér által, hogy fogadjátok el szeretettel és örömmel.

És a bátyatestvéreknek pedig azt mondom, ahogy mondotta, hogy örömmel és mosolyogva mondjam: A következő Golgotán jelen lesz az új pléd. Örüljetez neki, és vigadjatok!

Hisz valóban már nagyon-nagyon nehéz volt vele hozni, hisz én is azt mondtam a Golgota után, mikor befejeződött a bűnbánat-időszak, mondom:

– Uram, nézd meg, már azt sem tudom, hogy kell összevarnom. – Mert eleinte géppel varrtam, amíg tudtam, utána kézzel. S mondom: – Most már annyira szakadt és kemény, vastag, hogy már nem tudom, hogyan kell ezt összefűzni.

És akkor annyit kaptam csak a bensőbe:

– Jó ez így, ahogy van.

Hát jó.

Akkor megint mondom: Majd, mire jön az első péntek, kimosom először, s utána megint összevarrom.

De a varrást, múlt héten azt mondta:

– Nem kell. Hanem előveszed, és szépen elkezded darabolgatni.

Tehát ez volt most a múlt héten, két nap délután, amire ezt mind-mind szépen meg tudtam rendezni a testvérek felé.

Most el fogok indulni az ajándékkal. Örüljetez, és fogadjátok nagy szeretettel. Közben lehet énekelni.²

Jelen lévő testvérek:

„Ó, Szentháromság Egy Isten...”³

Mária:

Valóban, a Kereszt-ének is egy csodálatos ének, és aki régebben volt itten az már látja, hogy a Keresztre a Golgotán felkerült a Jézuskánk a hatodik pénteken, hogy mire a húsvét Feltámadás hajnalát ünnepeltük, addigra már Ő is visszakerült a helyére. Hisz renováltatni kellett, hisz már, láttátok, nagyon-nagyon csúnyán le volt pörögve. De most ismét új fényében ragyog, és tündököl, hogy újra a testvérek Hozzá mehessenek, hisz sokan és sokan szeretnek ott imádkozni, lerakni a fájdalmát, a bánatát, a szomorúságát. De Jó Jézus Krisztus Urunk örül, hogy ha

² Mária kérésére a jelenlévők énekelnek.

³ A jelen lévő testvérek a következő énekeket énekelik el: „Ó, Szentháromság Egy Isten, tudom, hogy sokat vétkeztem!”, „Falunk felett szállnak angyalok”, „Édes Jézus, Hozzád jöttem” c. éneket („Sükösdí énekek éneke, 1993–2002”, 1., 120. és 39. számú énekek).

az örömünket, a szeretetünket, a hálánkat is kifejezzük a Szentséges Szív előtt, hisz tudjuk, hogy ha kérünk Jó Jézus Krisztus Urunktól, és hogy ha megtörténik a segítségnyújtás a meghallgatásában, és érezzük, hogy az imánk valóban meghallgatásra talált, akkor meg kell nyitni szívünket, lelkünket, és kifejezni a mérhetetlen nagy hálát, hisz Jó Jézus Krisztus Urunk ennek tud legjobban örülni, amikor mi is úgy érezzük, hogy: „Igen, Uram, a porszemet, akik vagyunk itt a Földön, észrevettél bennünket, kiemeltél az út porából, mert szükséged volt reánk. Meghívtál az úton. Mi a meghívást felismertük és elfogadtuk, és megpróbálunk elindulni Veled ezen az úton.” És ezen az úton, mikor haladunk, lehet, hogy ez az út a keskeny út részében van jelen előttünk, amelyen elindulunk, de tudjuk, hogy Ő az igazi nagy Pásztorunk, aki meghív bennünket, és mi, az egyszerű emberek a testvéreiben, a porszemek, felismerjük Őt, elfogadjuk az Ő hívását, és megpróbálunk testvérként haladni ezen az úton.

De ezen az úton, mikor haladunk, ez néha lehet nehéz, néha lehet fájdalmas, néha úgy érezzük, hogy nem bírjuk tovább a saját keresztünk súlyát, és ilyenkor mi is leroskadunk, talán az út porába, ahogy Ő is a Golgota alatt. De ilyenkor nekünk van egy nagy segítségnyújtásunk, hisz Jó Jézus Krisztus Urunk mindig elmondja számunkra, hogy „ha megnyissátok szíveteket, és Felém fordultok, és kéritek, hogy segítségetek van az Én jelenlétemre, az Én segítségemre”, akkor Ő valóban megáll ott mellettünk, és hogy ha szükséges, kinyújtja felénk a kezét; ha szükséges, leveszi rólunk a saját keresztünk súlyát, és cipeli őt. És ha még mindig nem bírunk felállni, mert még mindig úgy érezzük, hogy leroskadtunk az út porába, és úgy érezzük: „Nincs már erő bennem. Nem tudok tovább menni. Mitévővé váljak?” Ilyenkor kell Jó Jézus Krisztus Urunk felé még jobban fordulni, megnyitni Felé szívünket, lelkünket és kérni: „Uram, Jézusom, jöjj segítségemre!” És higgyük el, el fog jönni.

Hisz mindig arra tanított, hogy ezt mondjam el a testvérek felé, hogy mikor megnyitott szívvel és lélekkel Hozzája fordulunk, és mikor elpanaszoljuk talán a fájdalmunkat, a bánatunkat, a szomorúságunkat, Ő, ha kell, lehajol hozzánk, meghallgat, és segítséget nyújt számunkra. Hisz ugye most jó két hét után vagyunk a Feltámadás-hajnal örömnepének, amikor szintén öröm töltötte el szívünket, lelkünket, hisz a hét hét veletek együtt nagyon-nagyon nehéz volt, hisz ti is éreztétek a Kereszt súlyát, éreztétek, és sokszor azt mondtátok, hogy:

– Meddig lehet ezt még fokozni?

És:

– Meddig bírod még?

És ilyenkor mindig az a válaszom:

– Amíg Jó Jézus Krisztus Urunk kéri tőlem, akkor megadja hozzája azt a segítő erőt a kegyelemben, hogy a Golgota alatt velem semmi nem történhet.

Hogy előtte és utána vannak megpróbáltatások nekem is, és sokszor úgy kapjuk a megpróbáltatást, hogy talán a Golgota napján szembesülünk jobban vele, és akkor néha azt mondjuk, hogy: „Igen, Uram, ez nem igaz, hogy ezzel a jelenléttel most ezt a Golgotát végig lehet járni.”

Volt olyan bátyatestvérünk is, aki azt mondotta, hogy:

– Ezt a Golgotát ma nem lehetett hagyni?

Erre annyi volt csak a válaszom:

– Itt még Golgota nem maradt el. Jó Jézus Krisztus Urunk, ahogy kéri tőlem, én arra igent mondtam, és az igenben szeretnék hű maradni, és a küldetés-követésben Hozzája tartozni.

És velem együtt pedig jönnek mindazon testvéreim, akik elfogadják Jó Jézus Krisztus Urunk szeretetének érintését, amikor Fényének sugarával átölel bennünket, amikor megmutatja jelenlétét, hogy: „Itt vagyok, testvérem! Ne félj, ne sírj, ne szomorkodj, mert megadom neked a segítő szent kegyelmet, megadom neked Fényem sugarának melegségét, hogy megerősítsek.”

Csak hinni és bízni kell Benne, és akkor megtapasztaljuk mindazt, amiről tanít bennünket, hisz a tanítások soha nem ismeretlenek előttünk. Nekünk megadja mindig a tanításban az *Evangélium tanítását*. Tehát hogy ha kezünkbe vesszük a *Szentírást*, és olvassuk, akkor sokszor és sokszor eszünkbe villan: „Igen, Uram, erről is tanítottál. Igen, Uram, ezt is elmagyaráztad, hogy hogyan kell érezni és értékelni, és elfogadni a tanítás mondanivalóját.” És akkor érezzük azt, hogy így van jelen Jó Jézus Krisztus Urunk velünk, bennünk, mellettünk, és megpróbálja megfogni kezeinket, és átvezetni a nehéz szakaszokon. A nehéz szakaszok, néha tényleg úgy érezzük, hogy lehetetlen, néha úgy érezzük, hogy nincs tovább, és akkor elképedünk, elcsüggedünk, szomorúvá válunk, a félelem, a kétely, az aggodalom, megengedjük, hogy erőt vegyen rajtunk, és hogy ha az már bennünk van, akkor már nem úgy tudunk, lehet, hogy gondolkodni, akkor már nem úgy vesszük észre az Ő szeretetét, az Ő fényének sugarának melegségét, hanem akkor csak talán saját magunkkal vagy a problémáinkkal vagyunk elfoglalva. Holott, ha ezeket néha egy kicsit elengedjük, és mellette megengedjük, hogy Jó Jézus Krisztus Urunk Fényének melegsége legyen jelen, fogadjuk el szívünkbe, lelkünkbe, és megengedjük, hogy erősítsen bennünket, melegítsen fel bennünket, s akkor önmagamra ismerem, s akkor van már erőm felállni az út porából. Már érzem azt, hogy „nem vagyok egyedül az elesettségemben, mert Te, Uram, mellettem vagy”.

Hisz tudjuk, valamikor nagyon-nagyon régen azt a tanítást adta Jó Jézus Krisztus Urunk nekünk, amikor többen és többen azt mondták nekem, hogy: „Oly nehéz a saját keresztet hordozása, hogy legszívesebben talán már vissza is adnám, és talán csak anélkül élném a saját kialakított életemet.”

És próbáltam elmondani a testvérek felé:

– Ezt ne tegyétek, mert ezzel lehet, hogy megsértitek Jó Jézus Krisztus Urunkat, és hogy ha megsértjük, akkor utána lehet, hogy sok időnek kell eltelni, mire újra és újra kiengesztelhessük a Szentséges Szívet, mire újra és újra érezhessük az Ő jelenlétének szeretetét.

S akkor próbáltam neki elmondani azt, hogy:

– Mikor szomorú vagy, mikor bánatos vagy, mikor elesettnek érzed magadat, és van egy olyan tanítás Jó Jézus Krisztus Urunktól, hogy megyünk a sivatagban

a Mesterrel együtt, és mikor egyszer a nagy fájdalmamban, a nagy fáradságomban, a nagy elesésemben így hátra fordulok, és azt veszem észre, hogy egy lábnyom maradt, az egyik eltűnt, akkor még nagyobb kétely, félelem és aggodalom ül a szívünkre, lelkünkre, mert azt mondjuk, hogy talán nem vagyunk jó testvérek Jó Jézus Krisztus Urunknak, mert elhagyott. Magam maradtam a sivatag homokjában, és már egyedül haladok. És erre azt mondtam: Nem hagyott el téged Jó Jézus Krisztus Urunk. Ő megmutatta feléd az Ő igazi nagy szeretetét, mert látta a fájdalmadat, látta a szomorúságodat, látta a kínjaidat, a nehézségeidet a félelmed aggodalmán, és ekkor szinte így felel, mint amikor a bárányt, akiért utánament, mert ugye a kilencvenkilenc megmarad, egy elveszett, és elment megkeresni azt az egyet, majdan így kezébe, szinte a melléhez szorítva, és boldogan vitte azt az egy bárányt a többi közé, mert ha az az egy nincs meg, akkor a kilencvenkilenc igaz mellett hogyan haladunk Mennyei Atyához az örökkévalóságba?

S ekkor azt mondtam: akkor téged is úgy, mint azt a bárányt, Magához emelt, szinte a melléhez szorított, megadta neked azt a kegyelmet, hogy önmagadra találj, felismerd az Ő szeretetének kegyelmét, és érezd a melegséget. És ezért csak egy lábnyomot látsz, mert a te lábnyomod nem lehet a sivatag porában, homokjában, mert már téged Ő így vitt.

Így mutatta meg Jó Jézus Krisztus Urunk a mérhetetlen nagy szeretetének kegyelmét, amelyet nekünk is sokszor és sokszor fel kell ismerni, el kell tudni fogadni, érezni, hogy: „Igen, Uram, köszönöm, hogy testvéred lehetek. Igen, Uram, köszönöm, hogy figyelsz reám, és kinyújtod felém kezedet. Igen, Uram, köszönöm, hogy én is haladhatok ezen az úton, ahol Te vagy a Pásztor, és mi vagyunk a bárányok.”

A Pásztor, mikor szól a bárányainak, a bárányok ismerik, hallják szavát, és Neki nem kell félni, nem kell hátsó ajtókon bejönni, Ő szembemehet a bárányaival, mert a bárányok felismerik Őt, és hallgatnak szavára és követik Őt.

Nekünk is ezt kell a mindennapi életünkben, amikor érezzük, hogy nehéz valamiért ez a napunk, nem a kétely, a félelem és az aggodalom uralkodjon rajtunk és bennünk, hanem Feléd fordulni, Uram, kérni: „Tekints reám, fogadd el szívből jövő, őszinte imáimat, fogadd el kérésemet, fohászomat, amellyel Szentséges Szíved elé járulok.” És tudom, hogy meghallgatsz, tudom, hogy segítesz, és erőt adsz számomra, és ez által közösen tudunk haladni ezen az úton, amely a keskeny út részében van jelen, ahol lehet, hogy lassan és biztos lépésekkel haladunk, nem pedig a széles úton, ahol lehet, hogy sétával sokan örömmel megyünk először rajta, csak mikor haladunk egy darabig, és rádöbbenünk, hogy nem ez a mi utunk. Itt jelen van a félelem, itt jelen van a kétely, itt jelen van a gyűlölet és az irigység, a kapzsiság a kapzsiságában, és már nem érzem magam abban a szeretetben, hogy elindultam. Talán megállok, önmagamba nézek, és rádöbbenek: „Igen, Uram. Köszönöm, hogy megérintetted szívemet, és rádöbbsz, hogy nem ez az én saját utam. Nekem vissza kell fordulni, és vissza kell menni ismét az elejére, és megkeresni azt az utat, amely a keskeny, biztos út lépésében van jelen, ahol Te

vagy a Pásztor, és én ehhez a Pásztorhoz és ehhez a nyájhoz szeretnék tartozni, hogy megadhassa nekünk azt a segítő szent kegyelmet, amire szükségünk van a mindennapokban, a mindennapokhoz.

És most, hogy megerősödünk, magunkhoz vehettük a kegyelmi ajándékot, amely az ereklyében is jelen van számotokra, és megmutatja mindazt, amit ennyi év alatt adott nekünk, és meghallgatott bennünket, most átmegyünk a sátorba, és folytatódik az ünnep, hogy teljesen a megszokott részében, amikor át szoktunk menni, nem tudom, hisz Jó Jézus Krisztus Urunk nekem is csak ilyen apró kis lépésnyi előre felkészítést adott, ami eddig lement, ezt átadtam felétek.

Most örömmel, szeretettel közösen átmegyünk a sátorba. Hisz azt sosem szabad elfelejtenünk, az volt a kezdet, és a kezdetnek mindig jelen kell lenni, hogy igen, Uram, itt kezdődött Sükösd, amikor bejött a hideg, mert először csak, előtte, azon a betonon voltunk, de mikor novemberben bejött a hideg, akkor november 7-én elkészült a sátor, és azóta az jelen van számunkra, és ott sok öröm és boldogság, kegyelem és szeretet, amelyet felénk árasztott, és megadta nekünk mindazt, amire szükségünk van, és amire vágyunk a meghallgató kegyelemben. Ennek reményében most közösen, együtt elindulunk, ahogy szoktunk. Indulj az úton, az énekkel.⁴

Mária:

Az Atya, a fiú és a Szentlélek nevében. Ámen.

Uram, Jézusom! Eljött ez az ünnep, amelyet megadtál számomra, hogy ma nem úgy kezdünk, ahogy eddig minden évben. A harminc év egy kicsit mást ad számunkra, másképp jössz el felénk és hozzánk, és adod meg a segítő szent kegyelmedet.

Íme, amelyre felkészítettél, azon már most túl lettünk, s ahogy kérted, most már átjöttünk a kezdetbe, a Golgota helyszínére, ahol minden elkezdődött. Hisz mikor felépítettük ezt a sátort, amely akkor nekünk nagy öröm és boldogság volt. Örültünk, hogy nem kint az esőben és a hóban vagyunk, mert hisz mikor ez a sátor elkészült, akkor hideg volt, és esett. De nem egész egy hétre rá már lerakott a közel fél méteres hó, amikor már boldogság töltötte el szívünket, lelkünket, hogy nem a szabadban vagyunk, hanem ezen a helyen, ahol imádkozhattunk, énekelhettünk, és jól éreztük magunkat. Meleget is tudtunk egy kicsit csinálni a kályhával, hogy mégis a testvérekkel együtt az öröm szeretetét próbáljuk felismerni, elfogadni, szívünkbe zárni, és ezzel együtt élni.

Akkoriban a testvérekkel együtt már sokszor hat órakor összejöttünk, vagy még előbb is, és nagyon sokszor még éjfél után fél kettőkor is itt voltunk. Hisz a testvérek nem nagyon akartak haza menni. Mindig arra vágyakoztak: „Hátha jön az Úr. Hátha tanít bennünket. Hátha ad nekünk valamit a különlegességben.” S mindig váraoztak, hogy mégis, hogyan és miképpen legyünk együtt. Nem törődtek azzal sem, hogy ha reggel valakinek dolgozni kellett menni, hogy csak

⁴ Mária kérésére a jelen lévő testvérek elénekelik az éneket, közben átmennek a sátorba.

éppen pár óra hunyás lesz a szemeinek, és utána ismét fel kell kelni, megkezdeni az új napot. Azt az új napot, amely új napban feküdtünk le.

De az örömd, a szereteted, és a Te kegyelmed megmutatta nekünk, hogyha tudunk Feléd és Hozzád fordulni, megnyitni Feléd szívünket, akkor Te ajándékot adsz számunkra, és megerősítesz bennünket, és megadod mindazt, aminek részeseivé váltunk.

De akkoriban a testvérek sokszor és sokszor azt mondták:

– Elmegyünk egy kicsit beállni, hogy részesüljünk a kenetben. Ha kell, egy kicsit ott maradunk, amíg olyan nagyon jól érezzük magunkat, mert egy kicsit más a kenet után az egész szívünk-lelkünk lénye. És akkor, mikor ismét úgy érezzük, hogy magunkra találtunk, akkor talán hazamegyünk. De a beállítás az fontos, hogy itt legyek.

Hisz sokan és sokan akkor így mondták, hogy:

– Fontos, hogy érezzem, hogy valami van, valami végigment rajtam, és utána nagyon jól érzem magamat. És ezért fontos, hogy ismét visszajöjjenek, részesüljek abban a beállási áldásban, amit ott adnak.

Íme, a jelen lévő testvérek közül már egyre kevesebben vagyunk, akik ennek részeseivé váltak, hisz nagyon-nagyon sokan, Uram, akik már befejezték földi pályájukat, a Fény útján, ahogy tanítottál bennünket, elindultak az úton az Örök Haza felé, hogy elfoglalhassák azt a helyet, amelyet számukra is elkészítettél. Hisz megígérted nekünk, hogy: „Aki megvall Engem itt a Földön az emberek előtt, és aki nem szégyenkezik, hogy Hozzáim tartozzon, és kövessen Engem, Én is megvallom őt az Atyámnál. Hisz felismerem, elfogadom, és bevezethetem az Örök Életbe, ahol elfoglalhassa azt a helyet, amelyet számára is elkészítettem.”

Íme, Uram, Jézusom, hosszú lenne most felsorolni azon testvéreim nevét, akik befejezték földi pályájukat, a közösségi testvérekből, a szomszédokból, a rokonokból, a családtagokból. Én most csak a pásztoraim nevét fogom elhelyezni, és vele együtt oda helyezem mindazon testvéreimet a Közösségből, akik ide jártak, akik itt voltak közöttünk, és nem csak, ahogy mondtam, családtag, rokon, szomszéd, barát, ismerős, hanem a zarándoktestvéreim is, akik mindig megerősítenek jelenlétükkel, amikor elzarándokolnak erre a helyre, amikor érzik szívükben a hívást, és a hívásban engedelmeskedve, hogy eljőjünk, hogy itt legyünk, hogy újra találkozhassunk, újra tudjunk örülni egymásnak egy mosolyban, egy érintésben, egy ölelésben. És akkor érezzük, Uram, Jézusom, hogy igen, így váltunk eggyé a testvéri felebaráti szeretet tanításod révén.

S ennek reményében, most én szeretném elhelyezni elsőként Ottó atyát. Ő volt az első lelkivezetőm. '96-ban fogadta el ezt a Közösséget, hisz '95-ben már megjelent itten, de Te, Uram, Jézusom, '96. évforduló napján felkérte őt, hogy vállalja ennek a Közösségnek a lelkivezetését, és köztük elsőként kiválasztott testvérnek, Máriának.

Ottó atya ezt elfogadta, és hűségesen járt Sükösdre bemutatni a szentmise-áldozatot, a szent gyónásban részesítette a testvéreket, akiknek voltak lelki problémáik, hogy meghallgassa, és segítsen rajtuk. Már az utóbbi időben, mikor 2000-

ben elsőként esett át egy sztrókon, utána nehezebben tudott mozogni, de azért mégis mindig, ha el tudták hozni, ha részt tudott venni, eljött közénk. De 2002-ben, júniusában befejezte földi pályáját, elhagyta ezt a világot, a lélek kiszállt a testből, és elindult fel az Örök Élethez. A test pedig porból lett és porrá lett.

Azután jött Géza atya, Pap Géza atya, Egerből. Bordeaux atya⁵ Szombathelyről járt.

Ő volt a második lelkivezetőm, aki szintén a felkérésben, Ottó atya halála után. Hisz már akkor ő járt ide, csak nem ő volt a lelkivezető, hanem mikor Ottó atya befejezte földi pályáját, akkor felkérte Pap Géza atyát, hogy legyen ennek a Közösségnek a lelkivezetője, és nekem, kiválasztott Mária testvérnek.

Géza atya is elfogadott engem, és elfogadta ezt a Közösséget. És ő is már az utóbbi időben nagyon-nagyon nehezen és betegen jött. Volt olyan, mikor szentmise alatt leülni kellett, hisz nem bírta végigállni. De akkor is azt mondotta:

– Ha lesz kocsis, aki eljön értem, és aki elvisz hozzátok, megyek, mert én ígéretet tettem a mi Urunknak, és én ezt az ígéretet nem akarom megszegni.

És ezért hála és köszönet feléje is, aki szintén ennek a Közösségnek 2007 júniusáig volt a lelkivezetője, segített a szentmise bemutatásában Isten dicsőségére és a mi lelkünk üdvére, és majdan a szentgyónásban, a szentségben, hogy hozzája járulhattunk, és szintén elfogadta a testvéreket, ha volt nekik lelki problémájuk, meghallgassa őket, és segítséget nyújtson számukra.

Géza atya Erdélybe is többször eljött velem, amikor tanúságtételben meghívott voltam, és elkísért az úton. És ott tapasztalta meg, hogy:

– Igen, amit mi, papok, több évig tanulunk, azt Neked, Jó Jézus Krisztus Urunk, szinte mondhatjuk azt, lehet, hogy egy éjszaka- vagy két éjszakában a tanításhoz megadta, és te kiállhattál, és beszélhettél.

Sokszor azt mondtam, hogy:

– Nem tudom, hogy ma miről kell beszélnem.

És akkor megkérdezte Géza atya:

– Akkor hogyan fogsz oda állni a sok emberhez a templomban?

Mindig azt feleltem feléje:

– Géza atya, én hiszem, hogy Jézus Krisztus Urunk velem van. Ő engem mindig úgy tanított, hogy oda állok, becsukom a szemem, megnyitom szívemet, és csak annyit mondom Neki magamban halkán: „Uram Jézusom! Itt vagyok, tovább várom, hogy mit művelsz rajtam és bennem.” És Ő ekkor megadta mindig mindazt, amit nekem el kellett mondani.

És számára ez egy tanúság volt a tanúságtételben, a megtapasztalásában.

Majdan jött Hegedűs Ferenc atya, hisz akkor ő volt a lelkivezető, aki segítséget nyújtott számomra.

De ekkor már, tudjuk, Antal atya is jelen volt. Hisz Antal atya előbb fogadta el ezt a Közösséget, mint Géza atya befejezte volna földi pályáját. Hisz akkor Géza atya azt mondotta:

⁵ ti. Ottó atya

– Én még plébánia templomban vagyok, vannak feladataim. Tóni atyának pedig már nincsen, hisz ő már nyugdíjas papként. Legyen ő. Imádkozzunk Jó Jézus Krisztus Urunkhoz, hogy fogadja el Tóni atyát – akit mi Antal atyának nevezünk –, hogy ő legyen a lelkivezető.

És Antal atya 2003 évfordulóján, április 25-én elfogadta a felkérést, és azóta ő lett ennek a Közösségnek a lelkivezetője, és így volt mellette Hegedűs Ferenc atya és Géza atya. Akkor hárman mindig megpróbáltak együtt lenni. Egyre többször és többször az első pénteket, a tizenharmadikakat, volt, mikor mind a hárman voltak, volt, mikor csak ketten, vagy volt, mikor csak Antal atya volt jelen közöttünk.

És ezért szerettem volna, Uram, Jézusom, mind megemlékezni e három pásztorról, akik sokat tettek számunkra, és megadták mindazt, amire szükség volt nekünk.

Hisz így mondjuk, hogy három, de tudjuk, hogy négyen voltak. Hisz Ottó atya volt ugye az első lelkivezető, aki ezt a Közösséget fogta össze, és mutatta meg, hogy hogyan és miképpen kell eggyé válnunk a jelenlét szeretetében.

Ennek reményében, Uram, Jézusom, most én, a te kiválasztott Mária testvéred nyitott szívvel és lélekkel felajánlom a Te Szentséges Szíved oltalmához azon pásztoraimat, akik befejezték földi pályájukat, és akik megígérték számomra, hisz minden pásztornál ott voltam, elbúcsúztam, és nagyon sokszor, mikor elmentem – most csak úgy mondom, mintha tegnapi nap elmentem volna, és másnap, ami a mai nap, akkor már befejezték földi pályájukat. Hisz arra vártak, hogy ott legyek, megköszönjem nekik a szolgálatukat, elbúcsúztam tőlük, eljöttem, és már másnap befejezték földi pályájukat. De előtte azt mondták nekem, ne sírjak, ne sirassam őket, csak imádkozzak értük, és imádkoztassak értük a Közösséggel, hogy mielőbb bejuthassanak az Örök Hazába, ahova készülnek.

– Mi oda is elviszünk téged és a Közösséget, és közbenjárunk értetek, legjobban azért, hogy ez a Közösség soha ne maradjon pásztor nélkül, mert a pásztorra mindig nagy-nagy szükség van.

És én most itt hálát és köszönetet mondok Neked, Uram, Jézusom, hogy elfogadtad imáinkat, kéréseinket, fohászainkat, és valóban, ahogy a pásztoraim mondták számomra, hogy „közbenjárunk érted, értetek”. És én hiszem, és vallom, itt ezen a helyen most, hogy biztos, hogy megtették, mert valóban nem maradtunk pásztor nélkül.

Hisz a jelen lévő pásztoraim, akik ma itt vannak közöttünk, most elsőként János atyát emelem ki, aki '96-ban érkezett először Sükösdre, hisz akkor hallotta Margit nénitől ezt a helyet, és Margit néni mondta neki:

– János atya, menjél el te is oda. Én hiszem, hogy te ott is fogsz maradni, mert fogsz kapni valami jelet, hogy ott maradhassál.

És mi ezt nem tudjuk eléggé megköszönni János atyának, hogy '96-tól itt van, ennek a Közösségnek ő is pásztora. Hisz mindig azt mondtotta:

– Én akkor leszek a ti pásztorotok a lelkivezetőben, amikor nincs más. Hisz tudjátok, nekem jelen van az én plébániai templomaim, jelen van a Mária papi

mozgalmam, ahol szintén szolgálatot teljesítek, de ezt a Közösséget nem hagyom el, mert szükségem van nekem is a jelenlétre, kegyelemre, a betöltekezésre. És itt vagyok veletek, és amikor szükség van reám, ha szólsz, és hívsz, szabaddá tudom tenni a napomat, akkor itt vagyok. De ha nem tudom, akkor jelen van mellettem Vince testvérem, akkor azt küldöm el felétek és hozzátok, és akkor Ige-liturgiában vesztek részt, de mégis, ami a legfontosabb, a szentáldozás, abban részesülhettek.

Amiért hálát és köszönetet mondok János atyának.

'96 óta itt van közöttünk. Még neki is csak pár év kell, hogy betöltse a harminc évet. Huszonöt éves évfordulóján mi is köszöntöttük őt, megköszöntük neki a jelenlétét egy miseruhával, amelynek ő nagyon-nagyon örült, hogy mi nem felejtsük el az ő jelenlétét és az ő segítségnyújtását.

Majdan, amikor János atya beteg lett, akkor szintén jött Vince testvér, de akkor Rédei atya egy bátyatestvéren keresztül azt mondta:

– Próbáljátok elhívni ide Bartha Zsolt atyát. Ő is lelkiismeretes. És hátha ott is marad köztetek.

Hát ő is eljött hozzánk, '18-ban, és azóta, 2018-ban, azóta itt van közöttünk.

November hónapján jelent meg először, az első péntekben. Először egy kicsit lehet, hogy úgy érezte, hogy „nem tudom, hova csöppentem be”, de érezte, hogy valami történik, mert valami működik rajta és benne. Utána eljött a következőre, utána megint eljött, utána azt mondta:

– Eljövök én már tizenharmadikára is nektek.

Utána addig-addig mentünk, hogy később már azt mondta:

– Fiaid leszek!

És én fiammá fogadtam. Azóta sokszor azt mondom neki, hogy:

– Hogy vagy, fiam?

Azt mondja:

– Köszönöm, jól!

És tartjuk a kapcsolatot nap mint nap, és érzi azt, hogy ő is ide tartozik. És őt is Jó Jézus Krisztus Urunk felkérte 2020-ban, amikor látta, hogy János atya mondta, hogy:

– Nem tudok közéték jönni. Most meg a vírus miatt nem bírok jönni, nem tudok ott lenni. Nem tudom vezetni ezt a Közösséget. Ajánld fel az Úr Jézusnak, hogy vállalja el Zsolti.

Mert mindig úgy mondta nekem: a Zsolti atya, a Zsoltika.

Hát mi imádkoztunk, és Jó Jézus Krisztus Urunk elfogadta imánkat, és a Zsoltikát, ahogy a János atya mondta, elfogadta Jó Jézus Krisztus Urunk, és felkérte Zsolt atyát, hogy legyen ő ennek a Közösségnek a lelkivezetője. És azóta elfogadta ezt a Közösséget, és azóta igyekszik vezetni bennünket éppúgy, ahogy a többi pásztorok is. Hogy ha szükség van szólni valamit, hogy nem jól cselekszünk, akkor elfogadjuk tőle, megszívleljük, és megpróbálunk a szerint működni, ahogy a pásztor mondja.

Hisz Jó Jézus Krisztus Urunk számomra is megadta, hogy mindig figyeljek a pásztorra. De a pásztorok önmaguktól úgysem fognak semmit úgy tenni, hogy

veled ők ezt ne beszéljék meg, sőt sokszor megkérdezik tőled majd, hogy hogyan szeretnéd.

De nagyon sokszor az én válaszom mindig az, hogy a pásztor, az tudja, hogy mit, hogyan és miképpen kell. Ritkán van kérésem, inkább olyan, amit éppen akkor kell megoldanunk, és akkor, hogy az is rendbe legyen, és ne tudjuk egymást megzavarni a jelenlétben. Különösképpen, ami a legnagyobb, a szentmise áldozatában.

S ezért hála és köszönet Zsolt atyának, hogy elfogadta ezt a Közösséget, és vezet bennünket Jó Jézus Krisztus Urunkhoz.

Hisz a mai nap, ahogy jöttetek át, az volt előttem, ahogy Jó Jézus Krisztus Urunk megmutatta, hogy az az igazi pásztorom, aki nem elől megy, és mondja a híveinek, hogy: „Kövessetek, mert én vagyok a pásztor!” És mikor hátra fordul, azt veszi észre, hogy senki nincs mögötte, mert valahol nem tudták elfogadni a pásztorot, mert nem úgy volt jelen. Mert Jó Jézus Krisztus Urunk ugye tanított, hogy a pásztor hogyan van jelen, és kik az én igazi pásztoraim. Emlékezzünk ugye a háromszögre, ahogy megmutatta. És ma így csinált Zsolt atya felétek:

– Menjetek! Menjetek! Menjetek!

És ez nekem olyan öröm volt! Mondom: Uram! Úgy látszik, megértette a Te kérésed tanítását, és tudta, hogy nem mindig a pásztornak kell elől menni csak, hanem néha látnia kell az ő saját nyáját. A saját nyája, ki néha így visszafordul feléje, és látja az örömet, látja a mosolyt, a boldogságot, és akkor az a pásztor is betöltekezik ezzel az örömmel. És akkor rádöbben, hogy: „Igen! Ez az én feladatom. Hozzád vezetni, Uram Jézusom, az én saját nyájamat, amelyet reám bíztak, hogy megadhassam azt a segítő kegyelmet, amire tanítottál, ami által én a Te hű pásztorod vagyok, és megpróbálom a hű pásztoroként a nyáját a Te Szentséges Szíved elé terelni, hogy eggyé válhassunk a Te szereteted kegyelmével.”

Ugye mennyivel más így, mikor úgy érezzük, hogy ez a pásztor hogyan és miképpen van jelen, mert tudjuk, amikor jelen van egy olyan pásztor, ami miatt néha a testvérek a templomban, ahogy nekem is sokszor és sokszor elmondjátok, hogy:

– Ha nem tudnám, hogy bent van az Úr Jézus a tabernákulumban, akkor talán be se mennék. Mert néha a szentmise alatt csak fölidegesítem magamat, és semmi szeretetet, és semmi kegyelmet nem érzek, hogy részesülhettem a szentmisén való részvétellel.

Holott azért megyünk el, hogy mi is kapjunk valamit, mi is érezzük az Úr Jézus jelenlétét és szeretetét. De amikor a pásztor nem teljesen úgy áll az ő híveihez a nyájában, akkor néha ez nem kedvező. De ilyenkor, mikor tudjuk, hogy a pásztor szinte kiteszi szívét és lelkét a hívek felé, és a hívek pedig ezt nem értékelik, akkor a pásztorban van fájdalom, bánat és szomorúság, és talán önmagába néz, hogy: „Valamit talán nem jól cselekszem? Vagy nem jól teszem? Vagy másképp kellene szólnom? Vagy másképp kellene a szentbeszédemet adni?”

Ilyenkor ők is, ha önmagukba néznek, és rádöbbennek talán, hogy csak „ez az egy kis hibám van, ezt kiküszöbölöm, és akkor várom a híveimet, hogy majd csak visszajönnek”.

Bízunk és reménykedünk, de ilyenkor tudjuk, hogy mi a legfontosabb, mit mond Jó Jézus Krisztus Urunk nekünk? Ahogy ennek az évnek a kezdetén is mondotta: Adok nektek egy fegyvert, a szentolvasót. Ebből nem fog kijönni golyó, amely életet fog elvenni. Ez a fegyver, amely a ti kezetekben van, ez arra buzdít, hogy imádkozzunk, arra buzdít, hogy közbenjárjunk azokért, akiknek szükségük van az őszinte felajánló imára.

Bízunk és reménykedünk, Uram Jézusom, hogy egyre többen és többen a testvéreinkben megértik, hogy erre a fegyverre kéne váltani a mostani lőszer-fegyvereket, amelyek sorba és sorba az életet oltják ki. És ahogy Te mondottad már nekünk a bűnbánat-időben is, hisz nem oly régen volt, a testvéreknek emlékezni kell, majd ha olvassák a tanítást is, mert akkor le is volt vetítve, de már lehet, hogy nem él annyira szívükben-lelkükben, ha majd csak olvassák, akkor elevenedik fel újra bennük és bennünk, hogy azt mondottad, Uram, Jézusom, hogy a hatalmi embereknek az emberélet, az már nem számít. Hogy hányan és hányan vesztek el életüket, azzal ők nem törődnek. Csak az ő hatalma, az ő pozíciója és az ő hatalmának pénze legyen meg. Neki ez a fontos. Nem az emberélet. Ezért várja Jó Jézus Krisztus Urunk tőlünk, hogy egyre többet és többet használjuk a mindennapi imában a rózsafüzér-imánkat a fegyverként, hogy meghozza nekünk a kegyelmet, az örömet, ami a legfontosabb: a békét a szeretetében, amely átölel, amely megerősít, és amely megmutatja számunkra, hogy hogyan és miképpen alakítsuk ki a mindennapi életünket a Te jelenléted szeretetében. S akkor érezzük, Uram, Jézusom, hogy fontos, hogy mi a Te testvéreid lehetünk e földi életben, a meghívásodban, a küldetésünkben és a felismerésünkben, amit megadsz a mindennapjainkban. És akkor a felebaráti testvéreinkre szeretettel és örömmel tudunk tekinteni, és elfogadni mindazt, amiért eggyé válunk e szerető kegyelemmel.

S a mai nap még most, ahogy mondottam, pásztorokkal, az imával együtt, mert ugye a pásztorok hogyan mondják nektek? Most én tolmácsolom szavaikat, de majdan ők is mondhassák, hogy így gondolják: A pásztorért is imádkozni kell, mert nagyon-nagyon fontos és szükséges a pásztorért is az ima, hogy mindig Jézus útján járjon, és mindig úgy tudjon cselekedni, hogy Jézusnak kedve teljék bennük. Ugye így mondjátok?

Zsolt atya:

Így van.

Mária:

Tehát ezért fontos.

Így a mai nap még megemlékezünk mindazokról, akik, ahogy mondottam, befejezték földi pályájukat, akik ma, ha széjjelnéztek, s azt mondjátok, nincsenek közöttünk, befejezték földi pályájukat. Pedig hányszor és hányszor itt voltak

velünk, hányszor és hányszor tudtak velünk együtt örülni, és különösképpen ezen a napon egyé válni az örömmel, és most őket is elhelyezzük a Szentséges Szívhez, Jó Jézus Krisztus Urunkhoz, hogy fogadja el őket.

Uram, Jézusom, hosszú lenne már a sor a felsorolásban, a sok testvér, akik befejezték földi pályájukat. Én szívem szeretetének nyitottságával, őszintén helyezem el a Te Szentséges Szívedhez. Kérlek, tekints a jelen lévő testvéreimre, akik szintén most velem együtt, akiket ismertek, akikkel beszélgettek, akikkel együtt voltak itt ezen a helyen vagy a kápolnában, most ők is talán velem együtt elhelyezték a testvéreket e Szentséges Szívhez, hogy ezen a napon, ha megengeded, Uram, nekik, fentről tekintsenek le reánk, és örüljenek velünk.

Énbennem most legjobban még az Antal atya él, aki azt mondotta utolsó szavával, és másnap ő is befejezte földi pályáját:

– Én magammal viszlek az Örök Hazába lélekkel, és ott imádkozom, mert Sükösd volt az életem. Csak azt sajnáltam, hogy nem korábban hallottam róla.

Hisz 2002-től 2015-ig volt ő itt jelen, és volt a lelkivezető, és segített nemcsak nekem, hanem a jelen lévő testvéreknek és azoknak, akikkel már talán találkozott az Örök Hazában, mert már itt befejezték talán előtte vagy utána a földi életüket, és ott egyé válnak, és reánk tekintenek, és örülnek, hogy ezen a napon ismét örömmel és szeretettel együtt vagyunk.

Bízom és reménykedem, Uram, Jézusom, hogy a Te szerető szent kegyelmed most így van jelen, így árad minden testvérem felé, akik befogadják a Te szeretetedet, hogy végigmehessen rajtunk és bennünk, és megadhassa mindazt, amire szükségünk van e mai nap kegyelmében.

Mária⁶:

Jelen van a Fény. A Fény, amely forog a gömb formájában, és elindul felém a forgásával.

De miért jön ez hozzám? Félek. Nem akarom, hogy ide jöjjön.

Jelen vannak a színek a gömbben, a szivárvány színében. És megjelenik egy Száj, amely mozog és beszél. És hallom, amit mond:

– Ne félj! Megszabadultál a bűneidről és a betegségedről.

De miért mondja ezt nekem?

De már nem félek. Nem tudom, mintha valami különleges történik velem. Olyan jól érzem magam.

Majd a gömb ismét forog, és elkezd távolodni tőlem, mint aki elmegy.

De olyan jó érzésem van!

Hallom, már beszélnek mellettem. Azt mondják:

– Rázzátok már fel! Már mindenki elment. Mert itt hagyjuk! Már mérgeződnek a buszon.

⁶ Mária kiválasztotti kegyelmi állapotba kerül.

Jézus Krisztus Urunk:

Megjönnek gyermekei, hisz már leküldték őket a buszról, hogy szóljanak az anyjuknak, hogy „itt hagyjuk, ha nem jön vissza”.

Mária:

De olyan jó érzés itt lenni!

Majdan felráznak:

– Keljél föl, mert itt hagy a busz, már mindenki elment!

De nem bírok felkelni. Olyan jó itt még.

Jézus Krisztus Urunk:

Majd a gyermekek rázzák, hogy:

– Anyu, keljél föl! Anyu, keljél föl, mert itt hagynak bennünket!

Majdan kinyissa szemét, és azt látja, hogy csak páran vannak körülötte, és azok is így szólnak:

– Keljél föl, mert mennünk kell! Mert itt hagynak bennünket. Már nagyon mérgesek a buszon. Haragszanak már reád.

Mária:

Az örömem gyorsan elszállt, és sírásra fordult, mert hallottam a megjegyzéseket, a kiabálásokat, és szinte nem engedték meg azt sem, hogy örüljek.

Majdan felkelve, felállva én is felmentem a buszra. El is indul a busz. Szinte haraggal és gyűlölettel, hogy mit képzelek én magamról. De el sem tudom mondani nekik, hogy velem valami történt, nem magamtól feküdtem ott.

Már majdnem haza érünk a busszal, mire el tudom ott mondani pár embernek, akik a közelemben vannak, hogy először csak egy Fényt láttam. A Fényben a gömb megjelent, a szivárvány színeivel, és benne egy Száj, amely szólt hozzám, és mozgott. S azt mondotta, megszabadultam a bűneimtől és a betegségmentől.

– És ki volt az? Ki mondta ezt neked? – jöttek a válaszok. De nem tudtam megmondani, mert nem tudtam, ki szólt hozzám.

Haza érünk. Itthon is mondjuk el a családnak, hogy a Marival történt valami.

De már nem is akarok beszélni róla, hogy ismét rám támadjanak, kicsúfoljanak, kigúnyoljanak. De a többiek csak mondják, hogy:

– A Marival történt valami, sokáig feküdt. Először örült, utána sírt. Mi csak ezt láttuk. De nem tudjuk, mi történt vele. Csak amit elmondott.

A szomszédasszony is jön át, mert ő is jött volna velünk, de nem bírt eljönni, mert közbejött valami. És dudolászva jön, és mondják neki:

– Képzeld el, a Marival történt valami!

– Nem tudom, de nekem meg jönni kellett hozzátok. Valaki indított hozzátok, és csak dudolászok-dudolászok, és csak jövök hozzátok. És mintha valaki vezetett volna felétek, hogy találkozzak veletek, hisz végig ezt dúdoltam, amíg ideértem hozzátok: „Vezetsz, Uram, vezetsz...”

Nem tudjátok az éneket?⁷

Valóban, ahogy énekelt, dudolászva jött, s azt mondta:

– Az ének ide vezetett hozzátok. Örülök! Igaz, hogy nem voltam veletek, de öröm töltötte el a szívemet, hogy most elmondottátok nekem, hogy valójában most mi történt.

S megkérdezte:

– Mondd el nekem is, hogy mit láttál, mit hallottál? Olyan boldog vagyok, hogy ide vezetett hozzátok az Ur Jézus engem is, ha nem is lehettem veletek.

Majdan számára elmondottam, mit láttam és mit hallottam. Öröm tölti el szívét és lelkét, és örültünk.

De még nem tudtuk, hogy ennek mi lesz a célja, miért van ez így jelen:

– Miért kaptad ezt? Bízunk és reménykedünk, hogy majd idővel megtudjuk, hogy miért kellett ezt neked hallanod és látnod.

Eltelik egy nap, két nap, nem történik semmi. Utána ismételten látom a Fényt, látom a gömböt a szivárvány színeiben. Majdan kialakul a Száj, és a Száj mozog és beszél, s azt mondja:

– A Földön nagyon tombol a gyűlölet, az irigység, a kapzsiság. Erről kell kérned, akik meghallgatnak, hogy nem a gyűlöletnek, az irigységnek és a kapzsiságnak kellene előtérben lennie.

Próbáltam beszélni róla, de nemigen fogadták el.

Majd a következő alkalommal pedig a szeretetről és a békéről beszélt, hogy a szeretet, a béke, amely sok mindent meg tud változtatni, csak hinni és bízni és reménykedni kell. És hogy ha ezek mind jelen vannak rajtunk és bennünk, akkor saját magunkat is meg tudjuk változtatni, majdan elindulni az úton, és haladni rajta.

De ekkor még mindig nem tudtam, hogy kivel beszélek. Akkor azt mondták, biztos, hogy a sátán az, aki megkörnyékezett a gonosszal.

– Ő az, aki szól hozzád. Próbáld magadtól elhessegetni, mert nincs erre szükséged.

De ekkor már a hang azt mondta, hogy:

– Imádkozhatsz a jelenlévők felett, akik elfogadják tőled az imát.

Az imára megtanított egy éjszakában. S akkor próbáltam szólni a jelenlévőknek, hogy megadta Jó Jézus Krisztus Urunk nekem azt a segítséget, megtanított egy imára, hogy imádkozzam, és helyezzem el a kezeimet a testvérek felett, hogy érezzék a segítő kegyelmet.

De ekkor még sokan nem tudták, hogy ez valójában mit szolgálhat, mit nyújthat, csak úgy nevezték, hogy:

– A beállásra eljövünk, mert valami végbemegy rajtunk és bennünk, és jól érezzük magunkat, és ha egy nap kimarad, akkor szinte már hiányzik. Menni kell és menni kell.

⁷ A jelenlévők elénekelik a Mária által elkezdett éneket.

S ekkor már megkérdeztem, ki az, aki szól hozzám. Megkérdeztem, de volt bennem félelem: Mi lesz, ha tényleg a gonosz az, aki szól hozzám, amit mondtak nekem?

S ismét megjelent a Fény. De most nincs jelen a gömb. De a Fényben mintha valami lenne, és mintha mozogna, de még nem tudom kivenni, hogy mi az. És ahogy jobban és jobban figyelem, mintha egy személy volna ebbe a Fényben.

Akkor megint félelem tölt el.

Ki lehet az?

Nem is merek már oda nézni. Nem tudom, hogy ki lehet az, hogy szól hozzám. Majdan oda fordulva figyelem, és akkor látom: ez az Úr Jézus! Ez az Úr Jézus! Még jobban félek.

És azt mondja, ne féljek.

– Hisz megkérdezted, hogy ki szól hozzád. Mert szinte a kíváncsiságod már elültették benned. Íme, most nézzél meg!

És valóban, az Úr Jézus a Fényben!

Olyan erős a fény! De ahogy kilép a Fényből, fehér ruhában, mezítláb, nincs saru a lábán. A derekán arany színű öv, a haja vállig ér, nem egészen sötét. De a szemét nem tudom megmondani, hisz oly erős a Fény, hogy nem látom. És mosolyog, és így szól:

– Én szóltam hozzád. Én választottalak ki az egyszerűségemben.

Majd ismét a Fény, megerősödve, szinte átölelve, és elkezd távolodni. És már nem látom.

Elmondom:

– Most már tudom, hogy ki szólt hozzám. Először nagyon féltem, de utána az a Fény valahogy megerősített. És azt mondta, hogy ne féljek, és bemutatkozott, hogy ő az Úr Jézus, az Isteni Második Személy.

Majdan, ahogy jöttek többször és többször a megjelenései, tanítást adott, hogy a tanításokat át tudjam adni a jelenlévőknek, akik meghallgatnak.

És akkor rávezetett bennünket az imára. Elmondotta az imának a fontosságát, hogy hogyan és miképpen imádkozzunk, hogy váljunk engesztelőkké a mindennapi ima jelenlétében. A tanításokat pedig mindig úgy adta, hogy nem volt idegen számunkra, mert már talán valamikor hallottuk a szentmisén, vagy olvastuk a *Szentírásban*. De a tanításokat igyekezett mindig úgy megadni, hogy még jobban megérthessük, felismerjük, és elfogadjuk.

A gyógyító kenetima, amely akkor már érthetővé vált több hónap elteltével, egyre többen és többen érkeztek a Takácsék udvarába, ahogy mondták. Volt, aki gúnyosan megjegyezte:

– Nem tudom, mi történik ott, de lehet, hogy mégis leszállt ott az Úr Isten, mert valami van, de még nem tudjuk, hogy mi.

Ilyen megjegyzések is szárnyra kaptak. Meg azt is, hogy:

– A huszadik században hogy lehet ilyet elképzelni, hogy egy ilyen asszonyt kiválaszt?

De nem törődve e szavakkal először. De amikor már egyre nagyobb volt a kitzasztottság, a megaláztatás, amelyre nem voltam felkészülve, és nem tudtam, hogyan kell elfogadni, és viselkedni vele, félelem töltött el. S ekkor ezt mondtam:

– Uram Jézusom! Én éltem az egyszerű falusi életemet. Sokan talán nem is nagyon ismernek. Én nem akarom ezt tovább, amit adtál nekem. Hisz látod, kicsúfolnak, megaláznak, nem mernek a templomban mellém ülni. Ha látják, hogy leültem a helyre, akkor felálltak, és átmentek a másik padba. A gyermekeimet az iskolába csúfolják, gúnyolják. Nem akarom én ezt!

Könyörögtem, sírtam, és nem tudtam, mit kell tennem. De Ő elmondotta: ne féljek, bizzak Benne, mellettem lesz, és segíteni fog, és érzem majd a segítségét a jelenlétével együtt.

Akkor ismét megerősödve tovább haladtam ezen az úton, amit nyújtott, amit tanított.

De az megint egy nagyon-nagyon nagy fájdalom volt, amikor azt tanította nekünk, hogy imádkozzuk az *Örvendetes szentolvasót*, a *Dicsőséges szentolvasót*, a *Világosság szentolvasóját*, de a *Fájdalmasat* ne:

– A *Fájdalmas szentolvasónak* nem tudják, és nem tudod, mi az értéke és a kegyelme.

Megpróbáltunk mindig örömben és szeretetben lenni, és valóban nem imádkoztuk ekkor már a *Fájdalmas szentolvasót*, amit sokan nem fogadtak el, amire megint azt mondták, hogy:

– Most már biztos, hogy a gonosz és a sátán van veled, ő tanít téged. Az nem létezik, hogy az Úr Jézus jelent meg neked. Nem létezik, hogy az Úr Jézus azt kérte tőled, hogy te ne imádkozd, és ne imádkoztasd a *Fájdalmas szentolvasót*.

Ez ismét egy kisebb harcnak tűnt a mindennap jelenlétében, a felismerés elfogadásának megmagyarázásában.

S ekkor azt mondták nekem:

– Ha valóban az Úr Jézus az, akkor nem fog elhagyni téged. De ha nem Ő az, akkor majd elmegy. Legyen nálad állandóan szenteltvíz, és legyen nálad rózsafüzér, és mikor ismét majd megjelenik előtted, akkor jól locsold meg, és legyen kezében a szentolvasó. Majd meglátod, hogy akkor elmegy. És akkor tudod, hogy a gonosz van veled, és a gonosz volt veled, mert el fog menni, és elhagy.

Elfogadtam a tanácsukat, hisz nem értettem hozzája. Úgy gondoltam, ők biztos jobban tudják, hogy mit kell tennem. Valóban nálam a szenteltvíz és a rózsafüzér.

Nem tudtam, mikor találkozom ismét Jézusommal. De amikor ismét megjelent, a Fénnel jött felém, a mosolyával. A mosolya mintha szeretetet árasztott volna felém. Mintha felemelt volna, és így lebegtem volna valahol. Különleges érzés. És csak mosolyog.

Ekkor először bocsánatot kérek tőle, hogy:

– Uram, Jézusom, ha valóban Te vagy, akkor bocsánatot kérek tőled, de nekem ezt tanácsolták, hogy jól szenteljelek meg, jobban mondva: locsoljalak meg a szenteltvízzel, és tartsam oda a szentolvasót, mert ha a gonosz, akkor eltávozik.

Ő csak mosolygott, és mosolygott.

És én jól meglocsoltam.

És nem ment el!

Itt maradt!

És csak mosolyog felém!

Megengedte, hogy én ezt megtehettem, és így bizonyosságot szereztem, hogy valóban Jézus Krisztus Urunk, aki megjelenik nekem. Aki elkezdett tanítani, aki azt mondotta:

Jézus Krisztus Urunk:

Nekem pont ilyen testvérré van szükségem az egyszerűségében, és ahogy neveztek téged a tanulatlanságodban. Mert én, Jézus Krisztus Urad leszek a tanítód, aki tanítalak. Igaz, hogy most még nem tudsz beszélni, most még félsz oda állni az emberekhez. Te csak az imát és a gyógyító kenetáldást szereted átadni, de nem akarsz szólni az emberek felé. Arra mindig volt valaki, aki köszöntötte helyetted a sükösdistákat – mert ugye ez volt a nevetek: a sükösdisták. Ha valahol megjelentetek, így néztek reátok, és így szóltak:

– Na, itt vannak a sükösdisták.

Most a sükösdistákban egy személyt szólítok, hogy szóljon a megaláztatás és a sükösdisták nevében, amikor még kiválasztott Mária szolgálja nem szólt felétek és hozzátok.

Egy zarándoktestvér:

Köszönöm, Drága Jézusom, ezt a megtiszteltetést!

Valóban nagyon nehéz volt abban az időben, kegyetlenül nehéz volt. Első pillanattól a Marika mellett voltunk, és valóban láttuk azt a rettenetes nagy megaláztatást. Sőt, ugye én utazásszervező voltam, és elmaradt egy busznyai ember, csak azért, mert én Sükösdre járok. Ez borzasztó volt. Marikának meg ugye hallgatni azt, hogy milyen megjegyzéseket tettek. És valóban, nagyon-nagyon-nagyon fájdalmas volt. És azért tartottunk ki mellette a mai napig is, mert nagyon együtt éreztünk vele, és a szemünk láttára nőtt ki a földből, mint egy kis árva virág, és egy csoda lett belőle.

És bizony nagyon sok, aki akkor azt mondta, hogy hát ezt megjátssza, meg ezt csinál, most nagyon-nagyon sokan elcsodálkoznak rajta, hogy:”Úr Isten, mégiscsak valami igazság volt abban! Hát ezek a hülye Lonciék is oda járnak harminc éve! Hát ez már igaz! Itt valaminek történni kellett!”

És hála a Jó Istennek, hogy megadta még nekem azt a lehetőséget, hogy nyolcvannégy évesen itt lehetek, és tanúságot tehetek arról, hogy milyen csodában volt nekünk részünk, és van a mai napig is.

Édes Jó Istenem! Én nem tudom, hogy egy évet még élhetek-e itt, vagy köszönhetlek-e, de én nagyon köszönöm azt, hogy szólhattam, hogy itt lehettem, és mindig a Marika mellett, mindig mellette, és kiálltam, minden áron, hogy igenis, Sükösd, az egy csoda!

S Regőczy atya, mikor legelőször itt volt a szentmisét tartani, és amikor meglátta a sükösi csoportot, hogy én vittem a csoportot föl, mindegy, hogy nem volt közte csak öt sükösi, de azt mondta:

– Jaj, megjöttek a sükösdista testvéreim!

Tündéri volt, aranyos volt, kimondhatatlan öröm. Ő nagyon szerette Sükösdt, és hála a Jó Istennek, nagyon sok paptestvérünk megfordult itt, és úgy vitte el a hírünket, hogy Sükösd, az egy csodálatos hely, ott tudnak az emberek imádkozni.

Köszönöm, Drága Jézusom!

Nem tudom, akarsz-e még valamit?

Köszönöm!

Jézus Krisztus Urunk:

Ezután elindult a kiválasztott testvér tanítása, amelyre azt mondtam Én, Jézus Krisztus Uratok nektek, akik, emlékezzetek, a kezdetekben nem volt elég eljőnnötök kedden, nem volt elég eljőnnötök csütörtökön, nem volt elég eljőnnötök pénteken, még vasárnap délután is megjelentetek. Most az *Íródeákat* szólítom, amikor eljöttetek vasárnap, emlékezzetek, mikor azt mondtam, ott, előttetek:

– Én vagyok kiválasztott Mária testvér Tanítója, és majd beszélni fog.

Ti erre csodálkozva nézve

És mit mondtatok magatok között?

Íródeák:

Hát nem én mondtam végül is, de azt mondták, hogy hát a Marika nem fog tudni beszélni, mert hát mindig nagyon szerény és visszahúzódó volt. Nagyjából ennyi volt a fő lényeg. Vagy nem?

Jézus Krisztus Urunk:

Az előbb azt mondtam, hogy Én leszek a Tanítója és fog tudni beszélni. És erre mit mondtatok? Hogy erre?

A családfő pedig azt mondta:

– Én meg befizetek rá, hogyha a Mari fog beszélni.

Mert mindig azt mondtátok, ki se nyissa a száját, egyedül csak az imát mondja el a testvérek fölött, nem beszél semmit, hogy fog ő majd kiállni az emberek előtt beszélni?

Ez csoda volt számotokra a meglepetésében.

De van köztetek egy olyan testvér is, aki szintén, hát nem teljesen a kezdetektől, de a kezdete, úgy, inkább úgy mondjuk, hogy a nyár közepe felé kezdett, vagy nyár vége felé kezdett el járni ide közétetek, és az tanúja volt, mikor

együtt voltak több éven keresztül pár hétig, és megbeszélték, hogy most imádkoznak. El is kezdtek imádkozni, két-három szemig, utána azt vette észre, hogy az ima valami egész mássá alakult át. Hallgatja, mire megértette, hogy ő most tanítást kap Jó Jézus Krisztus Urától.

Most ezt a testvért kérem, hogy ő hogy élte meg ezt, amikor tanúja volt annak, hogyan tanítottam Én, Jézus Krisztus Uratok kiválasztott Mária testvért.

Egy zarándoktestvér:

Köszönöm, Úr Jézusom, hogy most beszélhetek. Már máskor is beszéltem ezekről a tanításokról, de gondolom arra gondoltál, mikor együtt voltunk a Marikával kettesben, és hát elkezdtek a Rózsafüzér imát, és egyszer csak azt gondoltam, hogy én elaludtam, hogy már tovább ment az ima, és elkezdtem figyelni, hogy tulajdonképp nem a Rózsafüzérről van szó, hanem egy *evangéliumi* részről. Ha jól emlékszem, akkor a vak meggyógyítása volt ez az *Evangéliumból*, és akkor végighallgattam, ahogy a Marika végül is elmondta, és szinte, ahogy részt vett ugye, mintha visszautazott volna az időben, legalábbis én úgy éltem ott meg, és ebben az volt a különleges, hogy utána, mikor haza jöttünk, akkor azon az első pénteken ez volt a tanítás az *Evangéliumból*. Tehát végül is a Marikát felkészítette az Úr Jézus, vagy hát én legalábbis így gondoltam akkor, hogy felkészítetted, Uram, hogy akkor, amikor itt letérdel, akkor ezt az *evangéliumi* részt tökéletesen és problémamentesen át tudja adni az itt jelenlévőknek.

Nem tudom, hogy még esetleg valamit szeretnéd, ha mondanék? Én most elmondtam a saját gondolataimat erről, ennyi év távlatából, mert ez nem most történt azért.

Jézus Krisztus Urunk:

A tanítások így voltak jelen, hogy kiválasztott Mária testvért nagyon sokszor nemcsak nappal, az ima közben tanítottam, hogy az ima átváltott tanításra, hanem az éjszakában is. Ott pedig a párja volt az, aki felébredt. Hallgatja, hallgatja, felugrik az ágyból, mint akit kilőttek, átmegy:

– Gyertek, mert a Mari tanul, hallgassuk végig meg!

Úgy számolták, mikről tanult. Másnap már nem maradt meg semmi meg a fejükben. Mert ők azt hitték, hogy a tanítás nekik szól, holott a tanítás kiválasztott Mária testvérenek.

És emlékezzetek, mikor ma átjöttetek e helyre, és mit mondott kiválasztott testvéretek?

– Itt vagyok, Uram. Nem tudom, hogy a mai napban tovább hogyan megyünk. Amire felkészítettél, azt én a testvérek felé megadtam. Most azt az indíttatást kaptam, hogy jöjjünk át, és itt hogyan lesz tovább.

És láttátok, hogy ott is hogy szólt felétek, hogy a pásztor, aki a tanúságtételben kísérője volt, megtapasztalta, hogy a tanítás hogyan van jelen, és hogyan működik. Ma is itt jelen vannak pásztorok, ők is elmondhassák, hogy ők egy szentbeszédet, egy szentmisét, egy tanúságtételt vagy bármit, el tudjanak

mondani, nekik ezért éveket kellett tanulniuk. Kiválasztott testvér pedig oda áll, becsukja a szemét, átadja magát Jó Jézus Krisztus Ura Szentséges Szívéhez, és azután működik benne a Szentlélek kegyelme, és a tanítás, amelyet Ő ad számára. És amelyet utána, ha végignézték a *Szentírásban*, rádöbrentek, hogy ugyanazt nyújtja felétek és számotokra.

És ezek a tanítások így voltak jelen, így adtam meg kiválasztott testvér felé, hogy a tanításomat felétek mindig el tudja mondani, és a tanításhoz mindig megadtam, ahogy ti mondjátok, az üzenetet. Holott csak a tanításnak a részét, egy kicsit kibővítve, megadva, hogy mindenki megérthesse annak az *Evangelium részének* tanítását, amelybe ti is belekapaszkodhattok, amikor nehéz a mindennapi életetek a mindennapokban, és erőt meríthettek belőle, mert érzitek, hogy hányszor és hányszor lehetett ezt tőletek hallani, hogy: „Ez a tanítás az üzenetben talán nekem szólt.” A másik közbeszól: „Nekem szólt!”

Az az öröm, mikor egyre többen és többen felismeritek a tanítás mondani-valóját, és azt mondjátok, hogy „nekem, nekem és nekem szólt”! Mert akkor figyeltétek a tanítást, megértettétek a tanításomat, és ez által tudatok haladni előre a mindennapokban. Hisz Én is a kiválasztott testvért ezért választottam.

Emlékezzetek a kezdeteken a *Koros szolgáról*. Mit mondott mindig?

– Ő a szócső. Itt berakják, ott kimegy. Azt elmondja, de többet nem tud, se előtte, se utána.

De utána meglepődött, hogy még többet tudott mondani, ami már egy kicsit akkor neki is megadta, hogy elgondolkodjon, hogy nemcsak kimondottan szócső, hanem a tanításokat, amelyeket tanítom, meg kell élni, meg kell tapasztalni, érezni a mondani-valóját ebben a rohanó, nehéz világban, amelyben most a jelenben jelen vagytok.

Hisz látjátok, hisz hogy kezdődött kiválasztott testvérem felé, amikor a második találkozása volt a Fénnyel, a gömb- és a szájjal? Hogy: jelen van a gyűlölet, az irigység, a kapzsiság. Ha most a jelenben nézzük, ennyi év távlat után, ez még jobban tombol a földön. Tehát nem a szeretet, a béke és a türelem felé haladunk, hanem egyre jobban a gyűlölet, az irigység és a kapzsiság felé. Hisz fontos, hogy elgondolkodjatok, hogy a tanítások, amelyek jelen vannak számotokra, amely megerősít benneteket, és megadja azt, hogy ebbe bele tudjál kapaszkodni, ez által meg tudjál erősödni, ez által tudjad elfogadni felebarátodat, a testvért, a rokont, a családot az eggyé válás szeretetével és szeretetében. És hogy ha ezek együtt működnek, mennyivel más a mindennap jelenléte, amikor számíthatsz a szeretteidre, számíthatsz a felebarátaidra, a testvéreidre. Hisz ha most csak ezt a Közösséget nézzük a mai ünnepben, ti örömmel vagytok jelen. Örömmel vesztek részt akkor is, amikor hétről hétre a bűnbánatidőben, hónapról hónapra az első pénteki Golgotára megjelenve, eggyé válva a szeretetben, és amikor érzitek azt, hogy számíthattok egymásra, bízhattok egymásban, és hogy ha van problémád, fájdalmad, szomorúságod, akkor tudod, hogy vannak testvérek, akikhez fordulhatsz, akiket bízathatsz, hogy fogadja el kérésedet a felajánló ima felé. Hisz kiválasztott Mária testvér is, minden Golgotán, minden tizenharmadikai

engesztelésen és minden hétköznapi imán megtörténik a felajánlás, amikor a Szentséges és a Szeplőtelen Szív elé járultok, amikor azt kéri tőletek, nyissátok meg szíveteket, a nyitott szívvel helyezétek oda a kéréseiteket, a felajánlásaitokat, a fohászaitokat és a mérhetetlen hálátokat. Majdan a nyitott üres szívet készítsétek fel a kegyelemre, mert kegyelem érkezik, amely szeretné elfoglalni helyét a ti szívetekben, de ez csak akkor működhet, és akkor lehet jelen, ha ti is működtek együtt e kéréssel, a felajánlással, amikor megnyissátok szíveteket, hogy oda helyezhessétek a Szentséges Szívhez, hogy az Édesanya Szeplőtelen Szívéhez. S akkor érzitek, hogy nincs olyan fájdalom, nincs olyan bánat, nincs olyan szomorúság, betegség, nehézség, amelyet meg ne hallgassa a Szentséges és a Szeplőtelen Szív a felajánló kegyelem révén. Mert ezek mind-mind működnek rajtatok, bennetek az eggyé válás szeretetével.

Mert ugye, hogy tanítottalak benneteket kiválasztott testvér által?

– Én választottalak ki benneteket, és nem ti Engemet.

Mert voltak köztetek olyanok, akik azt mondták, hogy: „Uram, én jól érzem itt magam. Én kiválasztottam magamnak ezt a helyet, és én ide tartozom.” És ezzel elkönyvelte, hogy ő választotta magának ki, szinte Jó Jézus Krisztus Urunkat.

Holott Én elmondom nektek és felétek, hogy Én, Jézus Krisztus Uratok választottalak ki benneteket. Hallottátok már kiválasztott testvér által, hogy megjelentetek a porban, megcsillantatok. Próbáltam úgy elmondani nektek, hogy jobban megérthessétek, hogy jelen van a só, amelyet, ha elszórtok az út porába, az ott megjelenik. Lehet, hogy fehéren, lehet, hogy egy kicsit csillogva, lehet, hogy érezve, hogy valami van, ahogy lépsz. S Én, Jézus Krisztus Uratok is észrevettelek benneteket ebben az út-porban, és kiemeltelek onnan, meghívtalak az útra, mert szükségem volt reátok. Láttam a szíveteket, egész lényeteket. Láttam, hogy szükség van reátok, és bízhatok bennetek, és meghívhatlak benneteket az imára, az imavállalásokra. Mert ha ezek mind-mind így jelen vannak, és működnek rajtatok és bennetek, akkor érzitek a kegyelmeket.

A tanúságtételekhez még csak annyit szeretnék elmondani, hogy valóban, kiválasztott Mária testvért sok éven keresztül sokszor meghívták Erdélybe, Vajdaságba, Ausztriába, de még volt Ausztráliában is, ahova páran kísértétek el. Az elkísérésben mindig kaptatok valami kegyelmi ajándékot, valamit éreztetek a megtapasztalásban. Mert nemcsak az volt fontos, hogy kiválasztott testvér oda áll, és szól a jelenlévőkhöz az ő saját vállalásáról, az igenjéről, hanem ti is mindig kaptatok valami plusz ajándékot a kegyelem szeretetében és a megtapasztalásában. Hisz sokszor és sokszor, mikor szólni kellett, néha volt, hogy megijedtetek, hogy hogyan és miképpen elevenedik meg e helyen a tanúságtétel. De volt olyan is, amikor tőletek kérdeztek a nép sokasága közül, mert messze voltak a kiválasztott Máriától, és örültek, ha csak a követéhez jöhettek, akik követték, vele együtt mentetek ezen az úton.

És ezen az úton voltak felétek bizonyossági ajándékok az énekírásban, a tanítás megtapasztalásában, és érezni, hogy hogyan működik a szeretet az öröm találkozásában. Hisz hányszor és hányszor éltétek ezt meg! Most csak egy olyat

emelek ki, amelyet talán tavalyi évben, úgy érzem, nem mondtam nektek el. Amikor ismét kiválasztott Mária testvérrel Erdélyben vagytok, elkíséritek őt erre az útra, és elmentek a Fogarasi-havasokba. Jól érzitek magatokat, meleg van, de örültök, hogy még találtok havat a nyárban. Erre, volt a Boldog József az úton, felhívja párját, az azt mondja neki:

– Józsikám! Olyan rosszul vagyok. Fekszem ettől a nagyon-nagyon nagy melegtől.

Ő erre visszaszól neki boldogan:

– Én itt hógolyózok! Olyan jól érzem magam!

– Miért – azt mondja –, hol vagytok, hogy ti hógolyóztok?!

Azt mondja:

– Fogarasi-havasok. És képzeld, még van hó!

– De jó nektek! Én meg itt dögledezek.

E szavakkal mondotta a testvér, legalábbis Boldog József így mondta el. Nagy az öröm, nagy a boldogság. Érti mindenki ennek a kegyelmét, hogy ugye a nyárban milyen jó, mikor egy kis havat látunk. Örülünk, hogy lehűthetjük magunkat.

De a tanúságtételek is jelen voltak nap mint nap, mert, hogy mindig volt egy kis ilyen kirándulási idő a tanúságtételek között. Ez szintén fontos volt, hogy megtapasztaljátok, hogy hogyan és miképpen tudtok eggyé válni a kegyelemben.

Mikor a testvéretek ugye leírja az éneket, mert:

– Elhagytuk a szolgát. – Így mondta. – Nem figyeltünk egymásra. Imádkoznunk kell, hogy mielőbb megjöjjön.

De az ima alatt neki csak az ének és az ének és az ének van jelen: „Amit azonnal le kell írnom, mert nem tudom utána, meg lesz-e még?”

És az ének, amely most felcsendülhet, örömmel: „Irgalmas Jézusom, kérlek...”⁸

S ezzel, ugye testvérek, akik itt vagytok, mikor ez az út történt, öröm töltött el benneteket, mert megértettétek, hogy: „Jó Jézus Krisztus Urunk mindig velünk van, csak Rá kell hagyatkoznunk. Ha el is tévedünk egy pillanatra, utána úgyszólván összehozol bennünket, mert az úton eggyé válhatunk a Te szeretetteddel és a Te kegyelmeddel.” Hisz az énekekben is ugye meg van írva, és akkor boldogan énekeljük, és elénk villan ez a pillanat ott az útszélen, ahogy imádkozva, és vártuk, hogy ismét eggyé találkozhassunk, közösek legyünk, mert közösen tudunk haladni ezen a meghívott úton, a mindennapjainkban, és itt ezen a tanúságtétel-úton is érezni azt a szeretetet, azt az erőt, hogy: „Igen, Uram, boldogok vagyunk a Te eggyé válásod szeretetével. És akkor érezzük azt, hogy a kegyelem hogyan működik, és hogyan van jelen.”

De volt olyan út is, amikor szintén egyik helyről a másikra mentetek, közben imádkoztatok, és közben azt mondja a testvér:

– Hát énekeljük el a keneténéket!

⁸ Jézus Urunk kérésére a jelenlévők elénekelik az éneket („Sükösdí énekek éneke, 1993–2002”, 43. ének).

Hát felkészülünk rá, hogy énekeljük, de nem kezdik. Nem kezdik. Az autót így vezeti, erre megszólal a mellette lévő testvér feléje:

– Mondd már, mikor csukod be a szemedet, hogy kezdhesünk énekelni?!

Erre azt mondja a testvér, a Marika:

– Hát, ha én becsukom a szemem, akkor, hogy hová fogunk jutni az autóval, azt nem tudom.

– Jaj – azt mondja –, tényleg, te vezetsz, te nem is csukhatod be a szemedet!

Tehát ilyen is volt, hogy a keneténekhez, hogy átszellemülve ugye tudjunk énekelni, az ima után, ahhoz szükség van az önmagunk csendjére, és a csendben megnyitott szívvel átadni önmagunkat a felajánló kegyelemhez. És hogyha ezeket mind-mind megtesszük, akkor megnyitott szívvel készen állunk a befogadásra. Arra a befogadásra, amelyet Jó Jézus Krisztus Urunk ajándéku ad számunkra.

Ma is részesülhettek a kegyelemben.

Most a kérem a testvérektől, majd, ismételten, hogy most nem mindenki részesül belőle. Egy bátyatestvért kérek, egy segítő testvért kérek. Két családtagot kérek és két zarándoktestvért. De lehetőleg ne azok, akik tavaly részesültek benne.

Kérem, hogy majd itt fősorakozzanak.

Zarándokok is megvagytok?

Akkor most azt kérem tőletek is, testvéreim, akik itt megjelentek, próbáljátok megnyitni szíveteket. A szívetekből feladni a felajánlásaitokat, amit szeretnétek elhelyezni a Szentséges Szívhez. Utána ezt a nyitott, üres szívet, ahogy halljátok, többször és többször kiválasztott testvértől, felkészíteni a kegyelemhez. Ahhoz a kegyelemhez, amely most, az ima alatt felétek árad. Majdan az ima után kérem a kenetének eléneklését.

Most azt szeretném, hogy a testvérek teljesen önmagukba nézhessenek. Ti is, akik mind jelen vagytok, próbáljátok ti is megnyitni szíveteket, és érezni, hogyan van jelen a kegyelem a szeretetében.

Mária:

Uram, Jézusom, én szólok hozzád, kiválasztott testvéred, Mária. Légy jelen, hogy a gyógyító kenetimát, amelyre tanítottál, átadhassam testvéreimnek, akik megnyitott szívvel és lélekkel felkészültek a kegyelemhez, hogy befogadhassák, hogy működhessen rajta és benne.

Jézus nevében átadom neked azt a gyógyító kegyelem, ajándékdádat, amelyet Jó Jézus Krisztus Urunk áraszt feléd, mert te Jézus Krisztus testvére vagy, és Szent Sebeiben meggyógyulsz, vagy meggyógyultál.

Kérlek, jöjj e testvéremhez, fogd a kezét, óvjad és oltalmazd minden bajtól, minden veszedelemtől, nehézségtől és főképp betegségtől. Árazd reá fénylő sugaradat, töltsd el szívét, lelkét, hogy működhessen rajta és benne, hisz én most felajánlottam a Szentséges Szívhez, és ez által a legjobb helyre kerülve, szeretettel és türelemmel várja a kegyelem, ajándék működését.

Jézus nevében átadom neked azt a gyógyító kegyelem, ajándékdádst, amely most reád árad, betölti szívedet, lelkedet, hogy működhessen rajtad és benned, hogy töltsd el szívedet, hisz te Jézus Krisztus testvére vagy, és Szent Sebeiben meggyógyulsz, vagy meggyógyultál.

Kérlek, jöjj e testvéremhez, akit szeretnék felajánlani a Te Szentséges Szíved oltalmába, és tudom, hogy most testvérem a legjobb helyre kerülve, és szeretettel és türelemmel várja mindazt, amire vágyakozik, amire szüksége van e felajánló kegyelem által, hogy működhessen rajta, és benne.

Jézus nevében átadom neked azt a gyógyító kegyelem, ajándékdádst, amelyet Jó Jézus Krisztus Urunk áraszt feléd, mert te Jézus Krisztus testvére vagy, és Szent Sebeiben meggyógyulsz, vagy meggyógyultál. Kérlek, jöjj e testvéremhez, fogd a kezét, óvjad és oltalmazd minden bajtól, minden veszedelemtől, nehézségtől és főként betegségtől. Árazd reá fénylő sugarad, szereteted, békéd, örömed e testvéremnek, akit én ma szeretnék elhelyezni, Uram Jézusom, a Te Szentséges Szíved oltalmába. És tudom, hogy testvérem most a legjobb helyre kerülve, és szeretettel és türelemmel várja mindazt, amire vágyakozik, amire szüksége van e kegyelem által.

Jézus nevében átadom neked azt a gyógyító kegyelem, ajándékdádst, amelyet Jó Jézus Krisztus Urunk áraszt feléd, mert te Jézus Krisztus testvére vagy, és Szent Sebeiben meggyógyulsz, vagy meggyógyultál.

Kérlek, jöjj e testvéremhez, fogd a kezét, óvjad és oltalmazd minden bajtól, minden veszedelemtől, nehézségtől, s főképp betegségtől. Áraszdd reá fénylő sugarad, szeretted, békéd, örömed e testvéremnek, akit én most felajánlok a Te Szentséges Szíved oltalmába, hisz tudom, testvérem most a legjobb helyre kerülve, és szeretettel és türelemmel várja mindazt, amire vágyakozik, amire szüksége van e felajánló kegyelem által.

Jézus nevében átadom neked azt a gyógyító kegyelem, ajándékdádst, amelyet Jó Jézus Krisztus Urunk áraszt feléd, mert te Jézus Krisztus testvére vagy, és Szent Sebeiben meggyógyulsz, vagy meggyógyultál.

Kérlek, jöjj e testvéremhez, fogd a kezét, óvjad és oltalmazd minden bajtól, minden veszedelemtől, nehézségtől, és főképp betegségtől. Áraszdd reá fénylő sugarad, szeretted, békéd, örömed e testvéremnek, akit én most szeretnék elhelyezni Uram Jézusom, a Te Szentséges Szíved oltalmába. És tudom, hogy testvérem most a legjobb helyre kerülve szeretettel és türelemmel várja mindazt, amire vágyakozik, amire szüksége van e felajánló kegyelem által.

Jézus nevében átadom neked azt a gyógyító kegyelem, ajándékdádst, amelyet Jó Jézus Krisztus Urunk áraszt feléd, mert te Jézus Krisztus testvére vagy, és Szent Sebeiben meggyógyultál, vagy meggyógyulsz.

Kérlek, jöjj e testvéremhez, fogd a kezét, óvjad és oltalmazd minden bajtól, minden veszedelemtől, nehézségtől, és főképp betegségtől. Áraszdd reá fénylő sugarad, szeretted, békéd, örömed e testvéremnek, akit én most felajánlok a Te Szentséges Szíved oltalmába. És tudom, hogy testvérem a legjobb helyre kerülve,

és szeretettel és türelemmel várja mindazt, amire vágyakozik, amire szüksége van e kegyelem által.

És most áradjon reátok a gyógyító szent kegyelem, töltsé be szíveteket, lelketeket, működhessen rajtatok és bennetek, hisz ti mind Jézus Krisztus testvérei vagytok, és Szent Sebeiben meggyógyultok, vagy meggyógyultatok.

Kérlek, jöjj e testvéreimhez, óvjad és oltalmazd őket, akiket én szeretnék most felajánlani a Te Szentséges Szíved oltalmába, és tudom, hogy testvéreim most mind a legjobb helyre kerültek, és szeretettel és türelemmel várják mindazt, amire vágyakoznak, amire szükségük van e felajánló kegyelem által.⁹

Jézus Krisztus Urunk:

A nyitott szívű testvérek most mind érezhették a kegyelem melegségének, fényének ajándékát, amely most reátok áradt, betöltötte szíveteket, lelketeket, hogy működhessen rajtatok és bennetek, hogy Jó Jézus Krisztus Uratok megadta számotokra azt a kegyelmet, amire vágyakoztatok, amire szükségetek volt, hisz nemcsak beszélünk róla, hanem megadjuk mindig a segítséget ahhoz, hogy érezték a működő erőt, amely most reátok áradt, amely most betöltötte szíveteket, hogy ez által működhessen rajtatok és bennetek.

A tanítások után, a gyógyító kenetáldás után, most pedig visszatérünk olyan időszakra, amikor Én, Jézus Krisztus Uratok kiválasztottam Máriát a legfontosabb vállalására. Hisz, ha emlékeztek, ma, a szentmise keretében, amikor pásztorotok a szentbeszédet adta, mit mondott nektek?

– Harminc év hosszú idő az idő az ünnep kegyelmében.

De nehogy azt higgyétek, hogy ez tele van csak örömmel és boldogsággal. Hisz jelen van benne a fájdalom, a bánat és a szomorúság is. Hisz már az elején hallottátok, hogy voltak olyan pillanatok, amikor kiválasztott Mária testvér a sok megaláztatás miatt inkább azt mondotta, hogy visszaadja, minthogy ő ezt tovább vállalja, mert nem tudta hogyan kell kezelnie, nem tudta, hogy mitévővé váljon. De Én, Jézus Krisztus Ura, megerősítettem. Megmondtam, hogy mellette leszek, segítem és erősítem, s akkor helyt tud állni.

A vállalását tehát így tovább fogadta, és vállalta.

De a vállalás nemcsak erről szólt, amelynek most eddig tanúi voltatok, hogy jelen van az öröm, a kegyelem, a szeretet, a béke a türelmében, hanem jelen volt az, ami miatt szintén a megaláztatások részévé vált, hisz mit mondtam neki és felétek általa? Hogy ne imádkozzátok a *Fájdalmas szentolvasót* addig, amíg nem tudjátok, pontosan mi a tanítása, és mi az értelme.

Íme, most kicsit erről fogunk beszélgetni. Tudom, hogy frissen él még bennetek, akik elkísértétek a bűnbánat heteiben, és jelen voltatok a hajnal örömeiben is. Ugye nem régen volt? Öröm és boldogság járt át benneteket. De a vállaláshoz ez is tartozik, hogy megérthessétek, hogy ha valaki igent mond valamire, nyitott

⁹ A jelen lévő testvérek elénekelik az „Én Irgalmas, Jó Istenem, el ne hagyjál engem” c. éneket („Sükösdí énekek éneke, 1993–2002”, 5. ének).

szívével és szeretetével, a vállalásában Jó Jézus Krisztus Ura felé vagy a Boldogságos Szűzanya felé, akkor az nem úgy van, hogy csak elmondom, és nem foglalkozom vele. Ha vállalom valamit az igenemben, akkor az mellett kiállok.

Hisz ugye eljött számotokra a bűnbánat-idő, de a bűnbánat-idő előtt jelen volt számotokra a második első pénteki Golgota, amikor így szóltam felétek – most jelenlévő bátyák és a testvérek, akik fognak majd szólni, hisz mit mondtam ott kiválasztott testvér által?

– Most felétek fordulok, bátyák és segítők testvérek. Adok időt a gondolkodásban. Szeretném megkérdezni tőletek, hogy fontoljátok meg, hogy elfogadjátok-e tovább a felkérést, hogy bátyák lesztek, akik vállaljátok a szolgálatokat kiválasztott Mária testvér mellett, a bűnbánat-idő, amely elközeledik felétek, hamarosan, és utána az év többi hónapjának első péntekében.

Ugyanígy szóltam a segítők testvérekhez is, hogy:

– Vállaljátok-e az igen szolgálatokat kiválasztott Mária testvér mellett a vállalásban?

Most kérem a bátya testvéreket, hogy akkor a felkérést hogyan éltétek meg, és hogyan vállaltátok. S akkor János pásztor testvérem volt jelen, amikor az igeneteket a szolgálathoz elmondottátok.

Bátyák! Kezdjétek el.

Egy bátyatestvér:

Én örömmel fogadtam azt, hogy Jézus Krisztus Urunk megkért arra, hogy a bátyaságot tovább is folytathassam. És örömmel vállaltam, és igent mondtam, hogy vállalom addig, ameddig kéri.

Köszönöm!

Egy bátyatestvér:

Mindig nagy izgalom ez nekem, hogy tudjam teljesíteni azt, amit vállalom. Ugye én messzebről jövő bátya testvér vagyok. Mindig azon imádkozom, amikor eljövök ide: „Uram, add meg, hogy minden első pénteken és a nagyhét minden péntekén tudjam teljesíteni azt, amit vállalom.”

Nagy örömmel vállaltam ezt a küldetést. Ezt most már, hála Istennek, huszonöt éve be tudom tartani.

Köszönöm, Uram!

Add meg, hogy legalább még eddig be tudjam tartani, amit vállaltam. Nagy örömmel vállaltam, és büszkén kiállok Sükösd mellett.

Egy bátyatestvér:

Hát én is nagy örömmel vállaltam tovább. Amikor ez a felkérés és a gondolkodási idő elhangzott, akkor néztem a többiekre, hogy hát azt hiszem, hogy senkinek nincs itt szüksége gondolkodásra, mert most azonnal választ tudna adni. De ugye mi nagyjából egykorúak vagyunk, kivéve a Jánost, de nekünk ez egy akkora öröm, hogy ebben a korban még egyáltalán itt szolgálni tudunk.

Én is úgy vagyok vele, jól tudjátok, volt egy komoly balesetem. Hát kisebb csodának tartom, hogy én itt tudok lenni, és szolgálni tudok, hogy vinni tudom a Marikát, mert hát a balesetem után az is kétséges volt, hogy egyáltalán mozogni fog a bal kezem. És hát nemhogy mozog, hanem teljes értékű munkát tudok úgymond végezni.

És hát én is azt kívánom, hogy még ez nagyon sokáig tartson. Sok gondolkodásra valószínűleg a későbbiekre sem lesz szükségem.

Egy bástyatestvér:

Tartozom a többiekhez. Annak idején, harminc éve, nagy-nagy örömmel vállaltam, és akkor örültem a legjobban, mikor letehettem, amit vállaltam. Nagyon nehéz volt. De semmi az egész, végigcsináltuk, húztuk is, vontuk is, a vége az lett, hogy bevittük a helyére, és aztán a masszírozás, az ujjaink, a körmeink, jaj! Megcsináltuk, amit vállaltunk, úgyhogy nekem ez már a múlt.

Én már csak értelmesen tudom nézni, hogy hogy. De amit tudok, megcsinálok. Ha elromlik, akkor kikerülöm, ha meg tudom, megcsinálom. Ami rám van bízva, amit elvállaltam, mindig megtettem, megcsinálom.

Köszönöm szépen, hogy itt lehettem!

Egy bástyatestvér:

Köszönöm szépen, hogy én is szolgálhatok az Úrnak! És köszönöm, hogy ilyen csodálatos szolgálatot adott nekem, amit az ember úgy, nehezen tudja földolgozni, hogy milyen csodálatos szolgálatot adott.

Köszönöm szépen!

Egy bástyatestvér:

Én is örömmel vállaltam továbbra is, csak sajnos a Marika bevitelét, azt nem tudom vállalni. De egyéb feladatokat végzem.

Köszönöm szépen!

Egy bástyatestvér:

Hát én itt vagyok a kezdetektől fogva, és azt se tudtam, hogy mit kell vállalnom, de most már nagyon-nagyon tudom, hogy... Hát, de én mindig mellette álltam, amiben tudtam segíteni. Sokszor nem értettem, mert a Jézus mondta. De hát igyekeztem mindent megtenni, amit lehetett.

Köszönöm szépen!

Egy bástyatestvér:

Én is, mint legfiatalabb bástyá, örömmel vállaltam a teljesítésemben a munkámat meg a munkaköri leírásomat meg a minden segítségemet. Igaz, hogy a nagyböjti időben most betegség miatt egy kicsit nem tudtam segédkezni a cipelésben, de az összes többiben, mindenben ott voltam, és én is segítettem. Remélem, jól csináltam, amikor nem, akkor viszont igenis megkaptam érte a

letolást és az odafigyelésre való felkéréseket és a mindenféle eligazításokat, útbaigazításokat.

Köszönöm!

Jézus Krisztus Urunk:

A segítők is szólnak, ugye?

Egy segítő testvér:

Hát énnekem nagyon nehéz megszólalni, Drága, Jó Jézusom, mert én igazából... Azok a testvérek, akik már nincsenek közöttünk, én az ő feladataikból nem átvettem, hanem észrevettem, hogy mi az, ami elmaradt, és én megcsináltam helyettük, és ők ezt nagy örömmel fogadták, és szinte észrevétlenül lettem segítő testvér. És a felkérésnek ismét, és ugye tavaly is megkérdezted, hogy vállaljuk-e a segítő szerepet. Örömmel vállaljuk, örömmel vállaltam és örömmel vállalom továbbra is, ahogy egészségem engedi, sőt most plusz feladatom is van, de én azt kértem, amikor vállaltam, hogy ha egy feladatot tudok vállalni, akkor száz százalékig tudjam teljesíteni. De köszönöm, hogy mindig mellettünk vagy, mindig segítesz, akár a takarításban, akár a családtag elvesztése után járó munkában. Én bízom benne, hogy megfelelek, és szeretném továbbra is ugyanígy folytatni ezt a felkérést.

Köszönöm szépen!

Egy segítő testvér:

Nagyon köszönöm, Jézusom, hogy segíthetek, amiben én tudok, és nagyon szívesen csinálom.

Köszönöm!

Egy segítő testvér:

Uram, Jézusom, amikor elhangzott a fölkerés, én azt mondtam, hogy kegyelemnek élem meg azt, hogy a Mária testvérünk mellett szolgálhatok. És kérek, hogy erősíts engem ebben a – tulajdonképpen fizikai tevékenység az én szolgálatom, és jövőre nyolcvan leszek. Úgyhogy nagyon szépen kérem az erőt hozzá, hogy minél tovább tudjak helytállni, és ezt a kegyelmi állapotot megélni.

Köszönöm szépen!

Egy segítő testvér:

Uram, Jézusom! Nagy hálával gondolok mindig rád, hogy fölkeréltél arra, hogy egész az elejétől, ezerkilencszázkilencvennégytől lehetek szolgálóban.

Köszönöm, és nagyon boldogan, hisz Te mondtad, hogy amikor írom, amit írni kell, azok mindig nagy örömet okoznak számomra, a gyönyörű mondatok, és az is előttem van, akiknek írom, hogy azoknak is örömet okozok.

Uram, nagyon köszönöm, hogy megengeded, hogy ezt még továbbra is csinálhatom. Köszönöm szépen!

Egy segítő testvér:

Imádott Jézusom! Én is megköszönöm, hogy ismét igent mondhatok, hogy szolgálhatok, bár a korom előre haladt kicsit, és már a hangom nem olyan, amilyenek én is szeretném, de mindig kérem a segítségnyújtásodat, és meg is adod. Nagyon szépen köszönöm, hogy még szolgálhatok.

Köszönöm szépen!

Egy segítő testvér:

Drága Jézusom! Hálás szívvel köszönöm, hogy Marika mellett maradhatok, szolgálhatok. Igent mondtam mindenre, amit vállaltam férjemmel együtt, segítséget vagy bármit, amivel szolgálhatunk. Hálás szívvel köszönöm, hogy adsz hozzá erőt, egészséget, bátorságot és minden-minden szépet és jót, amivel ebben a szolgálatban tudok teljesíteni.

Hálás szívvel köszönöm még egyszer!

Egy segítő testvér:

Én most léptem be a segítőik sorába, és nagy megtiszteltetésnek veszem ezt a feladatot, és kérem az Úr Jézust, hogy segítsen, hogy ezt el tudjam látni, hogy ne gördüljenek akadályok a feladatom ellátása elé.

Köszönöm szépen!

Egy segítő testvér:

Drága Jézusomnak csak megköszönni tudom, hogy itt lehetek harminc éve Marika mellett, és a legjobb tehetségem szerint szolgálok.

Köszönöm szépen!

Egy segítő testvér:

Én is szeretném megköszönni a Drága Jézusnak, hogy ide tartozhatom, hogy testvér és segítő is lehetek egyben. Erőt kérek hozzá és kitartást, alázatot, hogy mindent úgy tudjak elvégezni, ahogy várod tőlem, Drága Jézusom! Köszönöm!

Egy segítő testvér:

Köszönöm, Uram, Jézusom, hogy segíthetek a Mária testvérnek, és köszönöm, hogy Te választottál engem. Ugyan én úgy gondoltam, én voltam az egyik, aki azt mondta, hogy én választottalak Téged, de köszönöm szépen, és igyekszem azért azokat a feladatokat ellátni. Most ugyan voltak problémáim, és nem úgy alakult, de továbbra is, amit tudok, abban segítségére leszek a Máriának és a többi testvérnek.

Köszönöm szépen!

Egy segítő testvér:

Én is köszönöm az Úr Jézusnak, hogy segíthetek a Marikának és az Úr Jézusnak is! Továbbra is vállalom a segítséget.

Hálásan köszönöm!

Jézus Krisztus Urunk:

A vállalások elhangzása után most legyen jelen számotokra kiválasztott testvéreteknek a vállalása, hisz a szentmise keretében, ahogy mondtam, a pástor elmondotta, a harminc év öröm és boldogság, a szeretetében, ahogy most jelen vagyunk. De ez nem teljesen kimondottan csak a boldogságról szól és az örömről, ennek vannak megfontolt, pontos gondolatai, megélései, megtapasztalásai. Most erről fogunk egy kicsit részt venni, hogy részeseivé válhassatok ennek a vállalásnak, amelyet még nem harminc évben ünnepeltek, csak huszonkilenc év telt el a bűnbánat-idő elkezdésével. Hisz eljött számotokra a kilencvennégyes esztendő bűnbánat-ideje. Még ekkor nem imádkoztátok a *Fájdalmas szentolvasót*, hisz kiválasztott Mária testvér által ezt kértem tőletek, hogy most ezt még ne imádkozzátok. Majd, ha megtanuljátok és megéletek annak tanításának mondanivalóját és fontosságát, attól kezdve a *Szentolvasó-imát a fájdalmasban* átélve, megfontolva, megtapasztalva teszitek.

Tehát eljött számotokra is ismételten ennek az évnek a bűnbánat-ideje. A bűnbánat-idő, amelyet még akkor senki sem tudott, hogy hogyan és miképpen lesz jelen, hisz azt mondtátok:

– Ugye elhelyeztük mi is ide a keresztúti képeket, majd itt bent elvégezzük a keresztutat, utána imádkozunk, ahogy ezt más helyen is teszik, és meglesz a bűnbánat időszak.

Össze is jöttetek, és készültetek az e hét első engesztelési napokon, hogy megbeszéljétek, hogy hogyan fog jelen lenni számotokra a bűnbánat-idő a péntekkel.

Ekkor még senki semmire nem gondolt, mindenki elmondotta az ő saját gondolatát, amely benne élt, hogy hogyan és miképpen szokták ezt, „hát mi is talán azt tesszük”.

Ez volt a hét első napja.

Eljött számotokra a hét második napja, amikor ismét összejöttetek, és imádkoztatok. Ez már a csütörtök napja volt. Amikor ismét örömmel vagytok jelen, és készültök, hogy igen, jön a bűnbánat-idő, így szólt két testvér:

– Még most sem imádkozhassuk holnap a *Fájdalmas szentolvasót*? Hisz a bűnbánat-időben azt szokták imádkozni. Ne akard már azt mondani nekünk, hogy mi ettől eltérjünk! Miért mondd azt, hogy nem szabad?

Erre kiválasztott testvér szomorúan így szólt felétek:

– Még nem kaptam meg, hogy imádkozhassuk. De hát, ha nagyon akarjátok, akkor majd elimádkozzuk holnap. Nem tudok rá mit mondani, majd holnap, ha összejövünk, akkor a szerint fogunk menni, ahogy máshol is teszik.

Össze is jöttetek ugye? S azt mondtátok a bevezető ima után, hogy:

– Akkor először elvégezzük a képek alapján. Itt lesz az előimádkozó része (...) mi meg folytatjuk a helyünkön.

És amikor az első kép elhangzott, csak azt vettétek észre, hogy kiválasztott testvér már nincs veletek és köztetek. Csak a testét látjátok, de ő már nem szól felétek, és nem mondja veletek a kereszti átélést. Hanem azt látjátok, hogy ő beszél külön az oltárnál.

Akkor halkabbra vettétek az imákat és az énekeket, hogy hallgassátok. Ti mindig csak a választ hallottátok, a kérdést nem. A válasz pedig így szólt:

– Igen, Uram, elfogadom, amit most kérsz tőlem.

S ekkor tanúi lettetek annak, hogy kiválasztott testvéretek elfogadja az ostorozást. Ennek tanúi vagytok, de az ostorozás olyan erős, hogy lerokadt az oltárnál, szinte nem bír felállni. Segítenetek kell.

Ekkor még nem értitek, hogy miért van jelen.

Majd jött a bűnbánat második péntekje, amikor megadtam számára az egyedülletet a fájdalmában és a megtapasztalásában, megaláztatásban.

A harmadik pénteken megélhettétek a töviskoszorúnak jelenlétét.

A negyedik pénteken pedig, hogy felveszi a Keresztet, és botladozva el-elesik.

Az ötödik pénteken pedig azt látjátok, hogy mintha a Keresztet cipelné, és csak elesik, és küszködik, és nincs már szinte élet benne.

Mária:

A hatodik bűnbánati pénteken megadja Jó Jézus Krisztus Urunk ekkor már az egész történet, amelynek részesei voltatok a megtapasztalásban.

Jézus Krisztus Urunk:

Ekkor nem tudtátok, mi történik majd vele, hisz úgy nézett ki, mint akiben nincs élet, és nem tud menni.

Hogyan és miképpen fog innen bemenni? De voltak gondolkodó testvérek, akik most már a bástyatestvérek a segítségnyújtásban.

S eljött számotokra a nagyhét, ahogy mondani szoktátok. És kedden örömmel vagytok jelen, és kiválasztott Mária testvér ismét megjelenik az oltár előtt, és ismét tanúi vagytok, amikor Én, Jézus Krisztus Ura felkértem őt, hogy:

– Tudod, érzed, megtapasztalod, mi a fájdalom, szenvedés a golgotai átéléseben. Elfogadod-e e fájdalom-, szenvedés-golgota vállalását az ifjúságért?

Ahogy nektek, úgy neki is időt adtam a megfontolásra, a gondolkodásra.

Mária:

Nehezek az órák és a nap, hisz nem tudok dönteni. A földi gyarlóságomban azt érzem, hogy én ezt nem bírom vállalni. Nagyon nehéz. Mi lesz velem? Mi lesz a gyerekeimmel? S mi lesz, ha újra beteg leszek?

Minden forog a fejemben, a gondolkodásomban. És nem tudok dönteni.

Erre többen és többen ugye azt mondtátok, hogy:

– Imáinkban veled leszünk, hogy helyesen tudjál dönteni.

Eljött a csütörtök, amikor majdan választ kell adnom. És nagyon nehéz, mert nem tudok döntést hozni.

Már itt vagytok és imádkoztok csendben, szinte szomorúan. És ahogy jövök ki köztetek...

Jézus Krisztus Urunk:

Emlékezzetek, hogy szólt hozzátok kiválasztott testvér:

– Szomorú vagyok, de nem merem vállalni. Nem érzem magam erősnek. Lehet, hogy ma látom Jó Jézus Krisztus Urunkat utoljára. Félek! Nem bírom.

Erre mit mondtatok?

Most és mondhattok, amit akkor mondtatok, akik itt vagytok.

Egy zarándoktestvér:

Veled leszünk, Marika, mindig. De csak imádkozni tudunk érted, és neked kell dönteni sajnos.

Jézus Krisztus Urunk:

De a döntést mégis neki kellett megtennie. Ti is már akkor sírtatok, veled együtt, ha emlékeztek, mert nagyon félt, hogy mi lesz a döntés vége.

Eljött az idő, hogy választ kell adnia.

És ismét csak a választ halljátok, amikor könnyei mellett így szólt:

– Igen, Uram! Vállalom! De kérlek, légy jelen mellettem!

És akkor felkészítettem kiválasztott testvért a másnapjára, amikor a vállalásban jelen lesz a fájdalom, szenvedés Golgotája, átélése a megtapasztalásában.

Mária:

Elvitt az utolsó vacsora termébe, ahol szinte nem kívülállónak éreztem magam, hanem ott vagyok közöttük, látok és hallok.

Majdan engem is felkészít. Elmondom a gyónó imát, és felkészít a kenyér áldozásával és a bor vételével a holnapi napra, amely lényegében a szentáldozását adta számomra.

Jézus Krisztus Urunk:

Ugye emlékeztek, hogy a bort annyira rossz ízűnek érezte, mert már az nem bor volt, hanem a vér. És öklendezett, mint aki ki akarja köpni. És Én, Jézus Krisztus Ura rászólok, hogy:

– Ezt nem szabad. Ez a te megerősítésed a holnapi naphoz.

Majd, mikor ismét visszatért közétek, és reátok tekintett, és azt látta rajtatok, hogy szinte olyan csodálkozva vagytok jelen, mert ti csak a választ hallottátok, de a kérdéseket nem. Először olyan félve kérdeztétek, hogy:

– Végül akkor elvállaltad a Golgotát? Mert nem mondtál nemet.

És akkor láttátok, újra kitört belőle a sírás, és ugye emlékeztek, mit mondott nektek?

– Ma nem azt a Jézust láttam, akit mindig szoktam. Ma a Keresztre feszített Jézus a Keresztről nézett le reám. És nem is szólt hozzám, de nem is kellett. Mert,

ahogy Rá néztem, nem tudtam nemet mondani. Elvállaltam a vállalásomat az igenemben.

És akkor elmondotta számotokra:

– Jó Jézus Krisztus Uram felkészített a holnapi nap Golgotájára, ami majd délután három órakor kezdődik.

Ekkor még ti sem értettétek valójában teljesen, hogy ezt a vállalást hogyan és miképpen kell értelmezni.

Most egy pár testvér ebből kérek a kezdetektől, akik ezekben a napokban jelen voltatok mellette, erősítettétek, hogy imáitokkal velem...

Hogyan éltétek ti meg ezt a vállalást, mikor hallottátok tőle?

Egy zarándoktestvér:

Uram, Jézusom! Nagyon-nagyon megijedtünk. És ahogy az imént elmondtad, csak sírtunk egyfolytában, és az, hogy nem tudunk segíteni, az imáinkkal csak. Én személy szerint nagyon megijedtem. És nem csak én, mindegyikünk, és nagyon-nagyon együtt éreztünk, hogy mi lesz tovább, azt nem tudtuk elképzelni. Azt hittük, hogy csak ez az egy Golgota lesz, és hát utána kiderült, hogy nem így van. Úgy, hogy én így éltem meg.

Köszönöm szépen, hogy egyáltalán megélhettem és itt lehettem akkor is.

Jézus Krisztus Urunk:

Még egy testvér nyugodtan elmondhassa az ő saját megtapasztalását.

Egy zarándoktestvér:

Mi nem sírtunk, csak szomorkodtunk. És nem tudtuk elképzelni, hogy mi lesz. Ennyit tudok csak mondani.

Köszönöm szépen!

Jézus Krisztus Urunk:

Eljött számotokra a másnap, amikor sokan jelentetek meg, hisz nem is fértetek el e helyen, kint is voltatok. És kiválasztott testvér, mikor elindult ki, és mikor látta, hogy: „Az emberek milyen szomorúak, és mindenki feketében, mintha valaki meghalt volna itten. És nekem most oda be kell menni!”

És mikor bejött, és hogy elkezdje az igen vállalását, letérdelt, hogy megkezdhesse a fájdalom, szenvedés Golgotájának átélését, amelyet az ifjúság megtéréiséért kértem tőle.

A kezdetekben nem volt olyan hosszú, mint ma, a jelenben. Akkor olyan egy óra tíz percig tartott, de nektek bőven elég volt az is, végignézni, átélni. Hisz nagyon-nagyon nehéz volt számotokra egyé válni a fájdalom, szenvedés megtapasztalásával. És különösképpen akkor, amikor azt láttátok, hogy megtörténik a keresztfeszítés, és a kereszten meghal.

És ekkor többen ti is azt hittétek, hogy befejezte földi pályáját, és meghalt a kereszten. Hisz nyomban vérnyomást mértetek, amely nullát mutatott.

– Újraélesztést kell csinálnunk, mert elhal!

Mire így szóltatok:

– Uram, Te csak a szenvedésre hívtad, azt mondta. De azt nem mondta, hogy neki el kell mennie ezen a napon.

És ahogy ezeket a szavakat elmondtátok, és nem engedtétek az újraélesztést, elkezdett beszélni felétek.

És mikor befejeződött a fájdalom, szenvedés Golgotájának megtapasztalása, átélése, együtt veletek, még mielőtt visszatért felétek és hozzátok, így szólt felétek, amelyet Én, Jézus Krisztus Uratok adtam számotokra:

– Most már megértettétek a *Fájdalmas szentolvasó* imádkozását a titkában, a jelenlétében, a megtapasztalásában? Most már e szerint imádkoztatok, hogy tudjátok, mi a mondanivalója a *Fájdalmas szentolvasónak*.

Nem csak elmondjuk, hogy csak menjen, menjen, menjen, és nem gondolok bele. Aki érettünk vérrel verejtékezik a hegyen; akit érettünk megostoroztak, hisz jelen vagytok az ostorcsapáson, átélhetitek. Jelen vagytok a töviskoszorún; jelen vagytok, mikor elindul a Keresztfá súlyával; és jelen vagytok, mikor botladozik, elesik, nagy küzdelmek árán feláll. És jelen vagytok a Keresztrefeszítésen, amikor az Isteni Bárányt felemelik a Kereszttel, és mikor befejezi földi pályáját. Mert az *Írás* a jövendölésében be kell, hogy teljesedjék.

És ettől kezdve tudjátok, és megértettétek, hogy a *Fájdalmas szentolvasó* hogyan és miképpen van jelen. Ezért úgy kell értelmeznetek, mint mikor ugye, elmentetek Jézus földjére, a zarándoklatban, ahogy felkészítettelek benneteket, és ott végigjártatok az *Örvendetes szentolvasó* helyeit, a *Dicsőséges szentolvasó* helyeit és a *Világosság szentolvasó* helyeit. Mert megtapasztaltátok. Hisz mikor a Jordánban megkeresztelkedett, közületek is többen belementetek a Jordánba. De hogy mondta számotokra kiválasztott testvér, mikor bementetek?

– Mi nem keresztelkedünk, hisz meg vagyunk keresztelve, Jézus testvéreivé váltunk, és kövessük Őt. Mi most ebben a Jordánban csak megerősítsük a mi saját keresztiségünket.

Ugye emlékeztek rá, mikor elhangzott, és így éltétek meg?

Most csak kiemeltem ezt az egyet a *Világosság szentolvasó* megtapasztalásában.

Így érezni azon kegyelmeket, amelyeket a tanítás lévén számotokra adtam. Mert ezek mind-mind nem mostani tanítások, mert a szentolvasót édesanyám indította el. Kérte, hogy imádkozzunk, kérte, hogy váljunk engesztelőkké, mert azt mondta, hogy:

– Én is közétek jövök, és imádkozok veletek együtt, hisz van miért imádkozni, van miért hálát adni, van miért összetenni kezeinket a mindennapokban.

És ez ugyanúgy jelen van a mostani jelenlétben, nem csak a kezdetekben, vagy amikor elindult a szentolvasó útjára.

De a szentolvasóról is csak röviden annyit akarok nektek elmondani, mivel ma ajándékot kaptatok, amiben tudjátok tartani, őrizni. Kilencvenhat augusztus

első péntekén indult el az ötszínű szentolvasó, ahogy kértem kiválasztott Mária testvér által, hogy elinduljon és engesztelő testvérré váljatok.

Az öt szín ugye jelentősége röviden: A sárga a hitet és a hűséget jelenti. A kék az elfogadásomat az engesztelésben. A fehér a tisztaságot jelenti a szentgyónás és a szentáldozás részében. A piros a szeretetet tükrözi számunkra, hogy szeretet, béke, öröm, türelem és megbocsájtás lakozzék szívünkben, lelkünkben, ne pedig a harag, a gyűlölet, az irigység, a kapzsiság és a féltékenység. A zöld a reménységet nyújtja számunkra, hogy a reményben tudjuk, kinek a testvére, és kinek a gyermeke vagyok. A reményben én tanúságot teszek Jó Jézus Krisztus Urunkról, akkor Ő is tanúságot tesz rólunk az Atyánál, amikor eljön az idő. A reményben nem dobom el önkezemmel azt az életet, amit Mennyei Atya gyermekeként megkaptam e földi élethez. Hogy ez a földi élet a vendégéletben meddig tart, azt előre senki sem tudja. De mindig felkészülteknek kell lennünk, hogy ha mennünk kell, akkor a Fény útján az Örök Hazába menjünk.

A misszióban sárga: Ázsia, kék: szigetországok, fehér: Európa, amelyben élünk, piros: amerikai földrész, kontinens, zöld: Afrika. Együtt, együttesen imádkozunk az eggyé válás szeretetének kegyelmében.

És akkoriban ugye voltak, akik örültek ennek a Szentolvasónak, de voltak, akik így csinálták:

– Hát ilyen tarka, cifra rózsafüzér talán nekem nem is kell. Hallottam ugyan, mi a mondanivalója, de hát ilyen?! Majd megszólnak talán ezért is az emberek, hogy ilyenrel imádkozunk.

És mikor megértette a szentolvasónak a mondanivalóját, megértette, hogy ez áldásommal kerül felétek és hozzátok, hisz emlékezzetek, mikor így el volt helyezve Mária mellén a Golgota alatt az elkészített szentolvasó, és áldásomat adtam reája, mielőtt felétek és hozzátok került, akkor már egyre többen és többen már szinte szóvá tették, hogy:

– Mi mikor kapjuk meg? Mi mikor kapjuk meg?

Ekkor ezt kellett kiválasztott testvéreknél válaszolnia:

– Nem tudom, még nem kaptam rá jelet, hogy megadjam. Hisz előtte azt mondtátok, nektek ilyen tarka, cifra rózsafüzér nem fog kelleni. Nektek jó az az egyszínű az egyszerűségében, ami van.

De mikor már egyre többen és többen megértettétek, hogy mi a mondanivalója, akkor már boldogan fogadtátok el, és boldogan imádkoztatok vele. És most is, mikor valakinek kiválasztott testvér felajánlja, és azt kérdezi, hogy elfogadja-e, az elfogadása, mindig elmondja: Nem pénz, hanem, hogy minden nap imádkozzam, és mielőbb engesztelővé válhassak a mindennapjaimban. És akkor érezzük, hogy hogyan és miképpen működik, valóban, a rózsafüzér titkának kegyelme, ajándéka, szeretete.

Hisz akkor azt is elmondottam nektek, hogy éjjel és nappal imádkozva. Hisz a szentolvasó most már a világ minden tájára elkerült, és ahol éjszaka van, itt nálatok nappal van. Tehát ti imádkoztok, ők pihennek. Mikor itt van éjszaka, akkor ők imádkoznak a világ másik részében, ahol nappal van, hogy szinte

egyformán teljenek az engesztelések a mindennapokban, a felajánlásban, a kérésben, a fohásban és a mérhetetlen hálában. Mert erre van szükségünk, hogy érezzük, hogy egymáshoz tartozunk, érezzük azt, ebben a nehéz időben, hogy van kire számíthatok, mert számíthatsz Énrám, Jó Jézus Uradra, számíthatsz Édesanyámra, a Boldogságos Szent Szűzre, az Édesanyára, aki ugye a Magyarok Királynője is, és számíthatsz a felebaráti testvéreidre, akikkel együtt jelen vagytok, és mikor valami probléma van, bánat, fájdalom, betegség, akkor bizalommal tudsz fordulni a felebarátod felé, és azt mondani:

– Segítsél nekem imádkozni a szándékkérésem meghallgatására, mert nagyon-nagyon szükségem lenne.

És ugye, milyen jó, mikor érzed azt, hogy vannak felebarátok, akik elfogadják a te kérésedet, és ahogy kiválasztott testvérhez is fordultok, ugye emlékeztek, minden Golgota e helyen úgy kezdődik, hogy elsőként elmondja a hosszú felajánlását. Hisz nem neveket sorol, hanem benne vannak úgy, hogy mindenki megtalálja, hogy hova helyezze ő a saját maga felajánló kérését, amelyet szeretne, hogy mielőbb meghallgatásra találjon, és áradna a kegyelem és a szeretet általa.

Most pedig a testvérekhez fordulva, hogy a mai nap is minden testvéremet megszólítok e hely tanúságtételének megtapasztalásában, és ma, most már csak azok a testvérek szóljanak, akik még ma nem szóltak. Hisz szóltak a bástyák, szóltak a segítők, szóltak néhányan a tanúságtétellel, a zarándokúttal a megtapasztalásában. Most a többieket kérem, egy pár gondolat erejéig, hogy szóljatok, hogy éreztétek, hogy ti sem vagytok kihagyva, ti is épp oly fontosak vagytok, mint a segítők vagy a bástyák. Mert nélkületek kiválasztott Mária testvér, tudjátok, fájdalmasan indulna el a meghívás küldetésének elfogadásán, a Golgotán. Hisz mit mond nektek mindig?

– Meghívlak benneteket a következő Golgotára, mert szükségem van reátok.

És ezt fogadjátok el, mert ezért oly sokszor hálát mond értetek könnyeivel. És mindig azt szokta mondani:

– Uram! Nem szóltak többen, hogy van-e problémájuk, de Te ismered őket. Én a hálámat fejezem ki, és hogy ha valamire szükségük van, fogadd el imámat, a hála mellett, és nyújts számukra segítséget, és add meg Te is a meghívást, hogy ismét itt lehessenek, egyek lehessünk, tudjunk örülni egymásnak.

Most ebben az örömben megadom a szót a testvérek felé.¹⁰

Jézus Krisztus Urunk:

Vannak, akik még nem szóltak, de már nem várjuk őket.

Író-Gyűjtő testvér:

Én még nem. Megint én maradtam utoljára, mint tavaly.

A Szent Korona volt az, amivel engem az Úr Jézus ide hozott, és ennek a meghívásnak az volt az egyik óriási következménye számomra, hogy ugyancsak

¹⁰ Jézus Urunk kérésére a jelen lévő zarándoktestvérek megteszik tanúságtételeiket.

az Ő indítására elkészíthettem Szűz Mária koronázási koronáját kétezerben. És amikor megáldotta, akkor azt mondta nekem, hogy:

– Te elindultál egy úton, és hogy ha ezen az úton visszafordulsz, akkor a kegyelem már nem úgy működik.

És utána jött még a szentségtartónak az elkészítése, aztán a két könyvnek az elkészítése. Ezek mind olyan hatalmas dolgok az én számomra, hogy igazából nem is tudom, hogy hogy lehet ezt Neki megköszönni. És ezeket a feladatokat én itt kaptam Tőle.

Visszont azzal akarom ezt még kiegészíteni, hogy az embernek vannak válságos pillanatai is. És én nem régen egy ilyen válságos pillanaton is átmentem, amikor bizonytalan voltam abban, hogy kell-e még nekem ide jönni. Ezt így meg kell mondanom őszintén. És amikor úgy döntöttem, hogy igen, akkor mégiscsak kell, akkor, amikor először jöttem a Golgotára – és akkor a lábam meg volt sebesülve, és ezért kétszer nem is voltam itt, de amikor idejöttem, és beültem a Golgotára, akkor két-három perc múlva azt éreztem, hogy a rossz lábfejem melegszik. És mikor idejöttem, akkor még sántikáltam, és amikor onnan felkeltem, azóta tudok rendesen menni.

Köszönöm szépen!

Jézus Krisztus Urunk:

Azt hittem, azt is elmeséled, hogy mikor a Szent Korona által ide kerültél a pár kérdésre. A pár kérdés délelőtt tíztől este fél hétig tartott. És mivel nem pont azt a választ kaptátok meg, amire ti vártatok, emlékszel?

Író-Gyűjtő testvér:

Igen.

Jézus Krisztus Urunk:

Akkor kimentek. Ők nem vették észre, hogy a Mária testvér még ott van, azt mondja a párja, beült a kocsiba:

– Na, itt is voltunk!

Ezzel beültek, elmentek. Mária testvér bejött akkor e helyre, mert akkor még csak ez a hely volt, a kápolna még nem volt. Azt mondja:

– Uram! Hogy értelmezem azt, hogy azt mondta, hogy: „Itt is voltunk!”

– Hát most ő úgy értelmezte, hogy talán többet nem jön. De várj, nemsokára megjelennek.

És úgy is volt!

Író-Gyűjtő testvér:

Tényleg így volt.

Jézus Krisztus Urunk:

Az „itt is voltunk”, az nem sokáig tartott.

Író-Gyűjtő testvér:

Tényleg így volt.

Jézus Krisztus Urunk:

Mert legjobban az volt a legnagyobb fájdalmuk, hogy ő elhozta az ő saját könyvét. De az nem mindjárt került elő, csak ahogy beszélgettek, és telt az idő. Mikor már úgy jó négy, négy, négy és jó fél óra elteltével, akkor elővette a könyvét, hogy szeretné, hogy ha az Úr Jézus válaszolna neki, hogy ez a könyv így jó-e, ahogy elkészítette. Ez nem más volt, mint az „Őfelsége, a Szent Korona”.

Erre kiválasztott testvér mit csinált, emlékszel?

Író-Gyűjtő testvér:

Igen.

Jézus Krisztus Urunk:

Két keze közé tette, nem lapozott bele, de Én, Jézus Krisztus Ura tudtam, hogy mi van benne, és elmondottam elsőként a hibákat. Utána elmondottam, mi az, ami jó, és hogyan tudod megmenteni. És ez volt, ami nem tetszett nekik, hogy egy kész könyvet ez a testvér, vagy inkább úgy mondom, ahogy mondtátok, hogy Marika bele se olvas, és elmondja, hogy mi a hibája.

De haza mentek, elkezdték olvasni azokat a szakaszokat, s a végén megállapították:

– Hát valahol igaza van a Marikának, ha nem is olvasta.

Holott nem is a Marika mondta, az Úr Jézus mondta neki, csak még akkor ő ezt nem tudta.

Ugye, emlékszel, testvér?

Író-Gyűjtő testvér:

Emlékszem, emlékszem!

Jézus Krisztus Urunk:

Hát vannak ilyen dolgok, amikor a testvérek néha azt hiszik, hogy kiválasztott testvéred szól feléd és hozzád, holott már, ha jobban reá tekintesz, néha van, aki elmondta, hogy látta, hogy mintha az arca átszellemült volna, és úgy válaszol. Tehát mikor olyan hirtelen és spontán mond nektek valamit, és még lehet, hogy ő sem fogta föl teljesen, hogy mit is mondott, csak utána döbbentek rá, hogy ezt talán nem is ő mondta, ezt már Jó Jézus Krisztus Urunk mondta számunkra.

Így volt ez a Koronával is. Hisz mivel kiemelte, hogy a Koronát, boldog volt, hogy elkészíthette, igaz, hogy ott is voltak akadályok, nehézségek, de kiválasztott testvér által mindig azt mondtam neked:

– Ne törődj semmivel, te csináld úgy, ahogy neked ez meg van adva, Ha valamit nem tudsz, kérdezel, felelek. Ha nem tudok rá felelni, kérdezzed Jó Jézus Krisztus Urunkat, és megkapod a választ.

És így a Korona elkészült.

Majdan a Korona eljött ide le június végén, mikor elkészült, az áldásra, amikor az a nap Jézus Szíve napja volt.

Ez épp úgy volt, mint a mai napotok. Most próbálom nektek összeadni, hogy megérthessétek, hogy néha a hasonlóságok mit tudnak számotokra adni.

Akkor mit szólt felétek kiválasztott testvér? Nem beszélhetett róla, hogy mi lesz másnap itt, csak azt mondta, hogy:

– Holnap Jézus Szíve napja. Gyertek már el, imádkozzunk együtt! Legyünk együtt, legyünk sokan, örüljön Jó Jézus Krisztus Urunk neki, hogy emlékezünk az Ő napjára! És itt vagyunk.

Hát gondolkodtatok. Jól van, eljöttetek. De mivel nem mindjárt azzal kezdtük az estét, hisz tudjuk, először volt egy testvérünk, aki befejezte földi pályáját, s ekkor azt mondotta testvér, amit ritkán tesztek, de akkor ezt kérte, hogy most először a testvéreért imádkozunk egy rövidet a *Szentolvasóban*, utána, tudjuk, hogy amikor szokott égni a gyertya és kirakva a fekete részt számotokra, hogy tudjátok, hogy valakiért imádkozunk, akkor azt félretettétek, és nem értettétek, hogy mi történik.

Mária:

Utána mondtam, hogy most majd köszöntjük Jó Jézus Krisztus Urunkat a Jézus Szíve napjában, az énekkel. S ahogy elkezdünk énekelni, azalatt a testvérek behozták a Koronát, hogy fölhelyezzék a miséző oltárra.

S ekkor sokan és sokan akkor értettétek meg, hogy:

– Ezért hívott minket a Marika! Nem csak kimondottan a Jézus Szíve ünnepe miatt, de biztos nem beszélhetett róla.

Hát nem.

Ez épp olyan, mint a mai napra. Többeknek azt mondtam:

– Gyertek el, mert ma lesz meglepetés a különlegességben.

Nem beszélhetett róla. De akik ma eljöttetek, most már megértettétek, hogy miért mondotta el, ha emlékeztek, hogy gyertek. Tizenharmadikán is már beszélt róla, hogy:

– Gyertek, mert meglepetésben lesz részetek! Nem teljesen olyan lesz a nap, mint a megszokott évforduló.

És Jó Jézus Krisztus Urunk azt mondotta:

– Sok testvéremet megérintettem, de nem lesztek annyian, mint másik években.

De én örülök, ahogy mondtam az elején is, nektek, akik felismertétek Jó Jézus Krisztus Urunk hívását, és a hívásra hallgattatok, és eljöttetek, mert így tudtok részesülhetni e meglepetés ajándékában.

A Korona is annak idején így volt jelen a meglepetésében, amelyet elkészítettünk Jó Jézus Krisztus Urunk kérésében, majdan sikerült kivinni Rómába. Akkor még II. János Pál pápa volt a szentatya, aki elfogadta a magyaroktól a Koronát, hogy a Szent Péter téren megáldhassa, megszentelhesse,

és Szent István intelmeivel útnak indíthassa, hogy az Édesanya, a Magyarok Királynője valóban most már királynői koronát viseljen a fején, ne csak olyan elmondással, hogy tudjuk azt, hogy Szent István király a Palástot összehajtva, ráhelyezte a Koronát, a Jogart, az Almát, és felajánlotta a Boldogságos Szent Szűz oltalmába. Hisz tudta, fia meghalt, nincs kire bízta ezt az országot. Az lesz a legjobb döntése, hogy ha elhelyezi a fölajánlásában a Boldogságos Szent Szűznek, az Édesanyának, aki elfogadta ezt a Koronát, a Jogart, Almát, és a Palástot. És a Palástra úgy mondja Jó Jézus Krisztus Urunk számunkra ugye, hogy a Védőpalástot országunk fölé terítette, hogy óvja, védje a magyar nemzetet, és a benne élő testvéreit.

Bízva és reménykedve, hogy ez a Palást ugye sokáig megmaradhasson. Hisz hogy mondja el számotokra kiválasztott testvér, amikor tanítom? Hogy mondja el nektek?

– Imádkozzunk. Kérjük az Édesanyát, hogy mindig maradjon meg nekünk Királynőnek. Elfogadta a Koronát, amellyel megkoronáztuk, a Védőpalástot, amit e országra terített, az megmaradjon, óvja és védje a magyar nemzetet és benne lévő testvéreket, az Édesanya gyermekeit az alattvalókban, akik itt élünk a mindennapjainkban.

Hisz fontos, hogy erre emlékezzünk, mert ugye, mikor kétezerben a koronázás megtörtént, akkor még a koronázáskor nem ajánlották fel ismételten országunkat a Boldogságos Szent Szűz oltalmába, vagyis a Királynőnek oltalmába. Akkor csak a koronázási ünnepség a szentmise keretében megtörtént. Majdan december nyolcadikán történt meg a felajánlás ismételten a Boldogságos Szent Szűz oltalmába és a Királynőnek, hogy ismét kértük az Édesanyát, a Királynőt, hogy maradjon meg Királynőnknek, óvjon, védjen és oltalmazzon minket, mert nagyon nagy szükségünk Reája.

Jézus Krisztus Urunk:

Ha emlékeztek a jelenben, a bűnbánat első Golgotáján, amikor eljöttetek, akkor még nem mondtam el számotokra és felétek, hogy kiválasztott Mária testvér mire kértem fel a bűnbánat-szenvedés elfogadásában. Hisz azon a napon vártam a segítők és a bástyák megfontolt válaszait. Majdan jött a második Golgota, amikor elmondottam számotokra, hogy sokan és sokan úgy élték meg a bűnbánat első Golgotáját, majdan a második jelenlétét, hogy:

– Rettentően nehéz. Meddig lehet ezt még fokozni? Meddig kell még ennyire szenvedni?

Akkor, mikor megvolt felétek a tanítás, akkor elmondottam számotokra, hogy a bűnbánat-idő Golgotának a felkérése, amelyet most mondom el nektek is, amit Mária testvér már elvállalt az első megkezdésével az országért, a nemzetért. Hisz nagyon-nagyon nehéz most. Sok támadásnak vagytok kitéve, és nehéz időszakon lesztok túl.

A szenvedést kiválasztott testvéretek elvállalta. Ismételten igent mondott.

Ti pedig az imáitokkal tudtok igent mondani, ha többet imádkoztok az országért, hogy az országnak a békéje, a szeretete, a türelme és az öröme legyen meg, ne a gyűlölete, az irigysége, a kapzsisága, a féltékenysége, és ami mindent ezen felül, a hatalma. Hisz sokan és sokan csak a hatalomra mennek, nem törődnek az emberérettel. Nem törődnek ezzel, hogy hány embernek mily nehéz a mindennapja, csak az ő hatalma legyen meg. Ezért fontos, hogy imádkozzatok.

Többen és többen mindig azt mondtátok, várjátok már, hogy mi lesz a szomszédotokban történő dúló háborúban.

Elmondottam már az év első Golgotáján, elmondottam a bűnbánat-időben, elmondom a mai napon: Amíg még az emberi elme és az emberi szív nem figyel önmagára, és nem a béke felé halad, hanem még a fegyverek és a vele járó mindenfélét kell latba venni, és nem a béke felé, akkor hogyan várjátok a békét? Ezért kell egyre többet és többet imádkozni.

És sokan és sokan az országban már rádöbbenek erre, hogy: „Imádkoznunk kell, bízunk kell, nemcsak Jó Jézus Krisztus Urunkban – ahogy mondani szoktátok –, hanem a Boldogságos Szent Szűzben, az Édesanya Királynőnkben, aki Védőpalástjával óvja, védi ezt az országot, ezt a nemzetet.”

És azért kell most már imádkoznotok, hogy a fegyverek ropogása, hangja némuljon el, szűnjön meg, mert az emberélet attól is fontosabb lenne. De ezt a fontosságot a hatalmak, azok nem akarják észrevenni. Ők csak az ő saját maguk hatalmát szeretnék érvényesíteni mindenek felett.

Néha elmondom nektek, mit szokott mondani kiválasztott testvér, mikor imádkozik. Van, mikor hangosan mondja el, hogy hallja a család, van, mikor magában mondja, vagy félhangosan szokta mondani:

– Uram! Elkezdem most imámat az országunkért, ahogy kéred. De én azt kérem Tőled, ha lehetséges, ezeknek a hatalmi embereknek koppints már jó nagyot a fejükre, hogy kicsit önmagukba szálljanak, és észrevegyék a kicsinyeknek, akiket tönkretesznek!

És higgyétek el, nem rosszul gondolkodik. Kell, hogy ezekért is imádkozzatok. Mert nekik kell önmagukba nézni. Amíg ők mindenki felett érzik magukat, addig a fegyverek ropogása jelen lesz a szomszédotokban.

Tehát fontos, hogy érezd a te saját fegyveredet, amit már nem egyszer mondtam el nektek. Én is adtam a ti kezetekbe. És ha erről beszéltek, akik meghallgatnak, mert néha van, hogy akarsz beszélni, és nem tudsz, olyankor ne erőlködj azért, hogy kicsúfoljon vagy megalázzon, vagy nem tudjál mit válaszoljál neki, arra nincs szükséged, hogy utána önmagadban fájdalom, szomorúság alakul ki szívedben, lelkedben, mert elkezdesz gondolkodni, és azt mondani: „Én csak jót akartam. De a jót nem akarják elfogadni.”

Ilyenkor azt kell csak mondanotok, ahogy szoktam már felétek mondani kiválasztott testvér által, tanításom által: Meg fogod érezni, ha elkezdesz beszélgetni, hogy beszélhetek-e az én saját fegyveremről, elfogadja-e, hogy imádkozzunk, engeszteljünk a békéért, a türelemért, a szeretetért, a kegyelemért.

Mert ha ezek jelen lesznek az emberi szívekben, akkor változhattok, és változtathattok.

Mert ilyenkor kiválasztott testvér által különösképpen szoktam felétek elmondani a felajánló ima részében, amikor az engesztelési napotokat a Boldogságos Szent Szűznek, az Édesanyának tiszteletére tartjátok, és jöttök össze – ugye ez minden hónap tizenharmadika, amikor a fatimai Szent Szűz itt kilencvenöt augusztus huszonkettedikével elfoglalta trónusát, szeptember tizenharmadikától kértem tőletek az engesztelést az Édesanya Szeplőtelen Szívéhez, hogy érezzétek, hogy veletek van, Hozzája jöhettek, imádkozhattok, felajánlhattok és kérhettek. És ezért el szoktam mondani: Ahogy Fatimában a három gyermeket az Édesanya az imára buzdított, és tudjuk, hogy az ima ereje mi mindent megváltoztatott, ezt kérem kiválasztott testvér által, hogy mondja el felétek és számotokra.

És most ismét ezt mondom Én, Jézus Krisztus Uratok felétek, hogy a fegyveretek, amely nálatok van, és ha imádkoztok, imádkoztattok, másokat is rávettek, hogy imádkozzanak veletek, mert szükségetek van a békére, a türelemre, a szeretetre és a kegyelemre. És hogy ha ezek már jelen vannak több ember szívében, lelkében, akkor nem fogja már talán a gyűlölet, az irigység és a kapzsiság vezérelni a hatalmában, hanem lehet, hogy egy megálljt mond önmaga részére, önmagába néz, ahogy tanítottalak benneteket sok-sok évvel ezelőtt, mikor azt mondtam, hogy oda állsz a tükör elé, és megnézed magad, és teljesen nem tetszik, amit láatsz, akkor elkezdesz változni és változtatni.

De Én erre azt mondtam, nem a külsőségeket kell nézni, hanem a tükrön keresztül nézzél be önmagad benső tükörbe, a lelki tükörbe, és azt vizsgáljátok meg. Hogy ha az nem tetszik, és ha nem tudjátok, hogyan kell elindulni a változás útján, akkor kérjétek a segítséget, mert a segítség bármikor megjelenhet, és megadhatta számotokra a megfelelő választ a mindennapjaitokban, hogy néha kivel, hogyan és miképpen beszélsz, miről beszélhessél, hogyan válaszoljál. De ezek mellett a legfontosabb, hogy béke, türelem, szeretet és kegyelem legyen benned a Szentlélek ajándékával.

Oly sokszor megadtam felétek, számotokra. Hisz a bűnbánat-idő, ami nem régen fejeződött be, ott is megadtam számotokra az áldásomban minden golgotai tanítás végén, hogy áradjon reátok, töltsse el szíveteket, lelketeket, ha befogadhassátok, működhessen rajtatok és bennetek.

Hisz ugye az első tanítás volt: Kérjétek, és adnak nektek. Keressetek, és találtok. Zörgessetek, és ajtó nyílik. S mikor ezeket mind-mind megértettétek, akkor tudtátok, hogy miről van szó a tanítás részében.

Utána pedig jött az irgalmasság szeretete, hogy ezt hogyan és miképpen fogadom el.

Utána jött, mikor Péter megkérdezi, hogy hányszor kell megbocsájtani a testvérnek, a felebarátnak. S kérdezi, hogy: „Talán hétszer?” Erre válasz: „Nem hétszer. Hetvenszer hétszer.”

Tehát sorban nem mondom el végig a bűnbánat-időnek a tanítását, hisz még bennetek kell, hogy éljen a megtapasztalásban, a felismerésben, az elfogadásban. De ezt mind-mind megkoronázta, ahogy mondani szoktuk, a Feltámadás hajnala, amikor hajnalban Jó Jézus Krisztus Urunk feltámad halottaiból, és kilép a sírból.

Ugye, most azt mondottátok, hogy:

– Uram! Minden évben oly különleges a Feltámadás. Ugyanazok a tanítások mindig. Ugyanaz az *Evangélium* mindig, különösképpen a húsvéti nyolcadában. De mégis, valahogy másképp jöttél el felénk és hozzánk. Másképp adtad meg, hogy milyen számunkra a Feltámadás-hajnal megtapasztalása, amelynek részeseivé válhatunk. És utána ugye az a hajnali szentmise, amelyen részt vehetünk, amikor nem érezzük, hogy álmosak vagyunk, és az éjszakában pedig virrasztottunk, vártuk a Te kegyelmedet, a Te jövedeledet. És ezt mind-mind utána ezzel a Feltámadás-hajnal örömeivel megadtad. Megerősítettél, hogyan és miképpen van jelen a kegyelem szeretete.

Ezért soha nem szabad félnetek, soha nem szabad aggodalmaskodnotok, kételyeket engedni szívetekbe, lelketekbe és a harag gyűlöletét, mert amikor azzal indultok el a mindennapjaitokban, az nem jó felé vezet benneteket. Érezni kell, hogy: „Bennem a Szentlélek kegyelme. Elfogadtam, Megengedem, hogy működjön rajtam és bennem, de nem úgy, ahogy én akarom, Uram, nem az én akaratomnak kell diadalmaskodni. Én megnyitom szívemet, lelkemet, hogy befogadhassam ezt a kegyelmet, és megengedjem, hogy működjön rajtam és bennem, és ha szükséges, akkor változtasson. De a változtatást is, Uram Jézusom, a Te szereteted, kegyelmed lévén, hogy Neked tetsző életet élhessek a mindennapjaimban, és tudjam elfogadni szeretteimet a családban, felebarátaimat, testvéreimet, rokonaimat, szomszédaimat.”

Hisz oly sokakat fel lehet ilyenkor sorolni, hogy ki mindenért tudunk imádkozni, ki mindenért tudunk kérni és felajánlani, ki mindenért tudunk hálát és köszönetet mondani, mert igen, az az igazi kegyelmi együttlét a működésben, amikor nemcsak mindig kérek, és elfelejték hálát adni, hanem néha hálát is kell adni.

Ugye, ha most visszatérnénk csak a kezdetekre, van egy pár testvér az elejéből, akik itt voltatok, és emlékeztek majd rája, amikor egy nagymama elhozta e helyre, még kápolnátok még nem volt, tehát annyira előre megyünk, kápolnátok nem volt még, csak ez.

Hogy is nevezte ezt számotokra a *Koros szolga*?

– Ahol a brüsszeli csipkék díszítik ezt a sátort.

Emlékeztek?

Mert a gúnyát meg tudta adni felétek, de ti mégis jól éreztétek magatokat. Örömben és szeretetben voltatok, együtt élve az engesztelésimáitokat.

És akkor ez a nagymama elhozta az unokáját, kérte kiválasztott Mária testvért, ha lehetséges, imádkozzon e gyermekre, hisz azt mondották, nincs rajta segítség.

Kiválasztott testvér, aki itt volt, az utána szólhat egy pár szót, hogy ő ezt megélte itt ebben a pillanatban.

Ide jött a gyermekkel, e oltárhoz, letérdelt, maga mellé vette a gyermeket, és felajánlotta Jézus Krisztus Urunk Szentséges Szívéhez, és kérte számára a gyógyító kegyelmet. Majdan őt is a gyógyító kegyelmi imával imádkozva a keze által, hogy áradjon reája Jó Jézus Krisztus Urunk kegyelme a gyógyításban.

És majdan haza mentek.

Eltelik egy bizonyos idő, és a gyermek jól van. A gyermeket elviszik egyik helyre, a másik helyre, a harmadik... Négy helyre vitték el a vizsgálatok céljából, mert nem akarták elhinni, hogy a gyermeknek negatív eredményei vannak jelen, mert meggyógyult. És mikor ez már negyedszer is megismétlődött, akkor mit csináltak? Már vissza nem jöttek, csak megüzenték kiválasztott testvér számára: „Köszönjük az imát, mert a gyermek meggyógyult.”

Mária testvér ennyit szólt vissza:

– Hát a köszönet teljesen nem engem illet, én csak egy eszköz voltam. Igaz, hogy én vittem oda Jó Jézus Krisztus Urunk elé, és felajánlottam, de az áldást a gyógyító kenetben Jó Jézus Krisztus Urunk adta. Ha ide nem is jöttek el, nem baj, de ott, ahol laknak, menjenek el a templomba, vigyenek egy szál virágot, ami nem sokba kerül, és azzal fejezzék ki a hálájukat a Szentséges Szív előtt.

Az üzenet megérkezett számukra, de az üzenetet nem értették, vagy nem akarták érteni, és nem tették meg. A gyermek két évre, pont azon a napon, amikor itt kiválasztott testvér felajánlotta, azon a napon, abban az órában befejezte földi pályáját. S akkor kiválasztott Mária testvér volt a hibás, mert:

– Hogy imádkozott rá, hogy csak ilyen rövid időre lett jól?!

S utána újra, hogy ők nem tettek semmit, és nem gondolkodtak el azon, hogy egy hálát és egy köszönetet mondjanak a Szentséges Szív előtt, azt ők elfelejtették.

Ez a szomorú.

De volt olyan is, amikor egy apa szintén kérte kiválasztott testvért, hogy jöjjön vele e helyre, ahol a Golgotát járja, közösen együtt letérdelve imádkozni. Ő a fiaíért imádkozott, mert már akkor több éve nem beszéltek. Valami apróság miatt megsértődtek, és az apa itt, ezen a helyen azt mondotta:

– Uram! Mindent elfogadok, amit adsz, csak az én fiaim kibéküljenek. Mert nagyon rossz, hogyha az egyik nálam van, és érkezik a másik, és tudomást szerez, hogy ő ott van, akkor be nem jön a házba. Abba a házba, ahol született, és nevelkedett.

És ez egy apának nagy-nagy fájdalma volt. Az apa őt agyvérzésen esett át. A négyből annyira megmaradt, hogy a végén toló kocsis lett, és még akkor is elhozatta magát e helyre, igaz, hogy már nem az engesztelési napokon, mindig megkérdezte, hogy mikor jöhet, hogy imádkozzanak együtt, mert azt mondta:

– Én vállaltam, biztos azért kaptam. És ezért bízok, és reménykedek, hogy előbb-utóbb megbékélnek fiaim.

Mikor az ötödiket kapta, abból nem tért vissza. A kórházi ágyon fekszik, és a két fiú egymástól eltérve érkeztek látogatni, és mikor látta, hogy bent van a másik, először nem akart bemenni. De ahogy az édesapjára tekintett, úgy érezte: „Lehet,

hogy ez az utolsó pillanat, hogy láthatom édesapámat.” Ezért oda ment a másik felire, sírva fakadva, kérelték apjukat, hogy:

– Apa! Nyisd ki szemedet! Tekints reánk, itt vagyunk együtt.

És az Úr Jézus megadta az apának, hogy kinyithatta szemeit, és látta fiai békülését. De nem sokáig élt, utána meghalt.

Hogy kiválasztott testvér ezt el tudta nektek mondani, ez mind azért történt meg, mert megkapta. De bizonyosságot is kapott reája, mert az édesanya, a feleség, az eljött, és mindent elmondott, hogy:

– Nem volt hiába férjemnek ez a sok-sok betegség, amit elvállalt, mert végül gyermekei kibékültek, és együtt élnek a szeretetben.

Tehát néha nekünk szintén áldozatot kell hozni, néha felajánlásokat kell tenni, s a kérések mellett soha nem szabad elfelejteni kifejezni a mérhetetlen hálánkat, hogy: „Jó Jézus Krisztus Urunk – ahogy többen és többen most mondottátok –, a porszemből, Uram, köszönöm, hogy kiemeltél. Köszönöm, hogy észrevettél. Köszönöm, hogy Hozzád tartozhatok, a Te bárányod lehetek, és a keskeny úton haladhatok.”

Mária:

És ha ezt a köszönetet mi így kimondjuk, higgyük el, Jó Jézus Krisztus Urunk is ezt ismét megajándékozta valami másféle ajándékkal, amit még most lehet, hogy nem látsz, nem tudod előre, s mindig ilyenkor azt szoktam mondani, amelyre Jó Jézus Krisztus Urunk tanít bennünket, hogy a miértekre a választ nem kell keresni. Mert ha keresed, nem biztos, hogy azonnal megkapod. Lehet, hogy el kell telni egy rövid időnek, pár hónapnak, évnek? Lehet, hogy többnek, mire megérted a miértedre a választ, és akkor öröm tölti el szívedet, hogy: „Köszönöm, Uram, hogy nem felejtettél el engem. Most is észreveszel, és segítesz a Te kegyelmed szeretetével.”

Jézus Krisztus Urunk:

És hogyha ezek mindig így jelen vannak rajtunk és bennünk, akkor tudjuk, hogy a földi életünk, amely egy vendégélet átmenetében van jelen. Hogy ez meddig tart? Hányszor és hányszor halljátok kiválasztott testvér által, és mondja felétek, hogy:

– Ma vagyunk, de nem biztos, hogy holnap is leszünk. És nem mindegy, hogy hogyan éljük az életünket. Minden nap legyünk felkészültek, hogy ha mennünk kell, akkor Uram Jézusom, Veled menjünk ugye a Fény útján.

Ugye emlékeztek, milyen szép volt ez a tanítás is felétek, mikor kiválasztott testvér által elmondottam számotokra, hogy jelen van egy ember, ahogy kiválasztott testvér is, és majdan a lélek kiszáll e testből, és a lélek elindul a Fény útján.

Ugye emlékeztek, kiválasztott testvér is hogyan ment a Fény útján, mikor megtapasztalhatta az örökkévalóságot? És mit mondott akkor, emlékeztek? Visszanézve önmagára, és azt mondta:

– Ezért a húsdarabért vagyunk ennyire oda?! Hisz ez nem is élet szinte, ami itt maradt. Az az igazi élet, amely a lélekkel kiszáll a testből, amely éltetett, ami által dobogott a szívünk, és mikor ez befejeződik, és ez elindul a Fény útján, az Örök Haza felé.

Ugye, mikor kiszáll a testből a lélek, és a test itt marad a földön, hisz úgy van tanítva: porból lettél, és porrá leszel.

Tehát a lélek, az nem maradt porrá, mert az kiszáll a testből, hogy elindulhasson a Fény útján. És ahogy elindul, akkor először találkozik önmagával, a jótettek és a nem egészen jótettek cselekedeteivel.

Azután találkozik őrangyalaival, akik várják, hogy kísérik a Fény útján.

Azután találkoznak a lélekkel, amelyből létezett a földi élete, hogy ismét eggyé váljon.

Amikor önmagába kell nézni, és megbocsájtást kérni önmaga számára.

Amikor találkozik az Édesanyával, aki szeretné bevezetni a rózsakertjébe, hogy azon keresztül haladjon.

És ekkor már a lélek eggyé válásával megáll az Örökkévalóság kapujánál, hogy majdan bejuthasson, hogy megnyílhasson számára az Örökkévalóság kapuja.

Most csak röviden, mondatokban mondtam el, de emlékeztek, ez a tanítás is hosszabb volt végig, míg végigmentünk a lélek kiszállása a testből, vagyis elhagyja a testet, hogy elindulhasson fel a Fény útján az Örökkévalóság felé, hogy elfoglalhassa azt a helyet, amelyet számára is elkészítettünk.

Bízva és reménykedve, hogy a kegyelem szeretetében ilyenkor megtörténik a nagy találkozás, hisz ilyenkor nemcsak Jó Jézus Krisztus Urunkkal találkozunk az Örökkévalóságban és az Atyával, kinek gyermekei vagyunk, és kik elfoglalhassák helyüket, hanem találkozhatunk azokkal, akik már előttünk járva elfoglalták ezt a helyet a nagy találkozásban. S akkor öröm és boldogság tölt el bennünket a kegyelem szeretete lévén, hogy „megélhettük e tanítás csodáját, amelyről, Uram, tanítottál”.

Fontos, hogy érezzétek a kegyelem szeretetét, és akkor ez a kegyelem, amely működik rajtatok és bennetek, megváltoztathat, és mindig azt kérjétek, hogy a jó irány felé változtasson: „Érezzem, hogy mi az én hivatásom. Érezzem, mi az én meghívásom, küldetésem, követésem. Mert a szerint szeretnék cselekedni, és haladni a mindennapok jelenlétének, felismerésének, elfogadásának kegyelmében.”

S akkor éljük szeretettel a mindennapjainkat, hogy Jó Jézus Krisztus Urunk meghívásához, a Pásztorhoz tartozhatunk a nyájában. Mi is egy-egy bárány lehetünk. De nem olyan bárány, mint néha a Barika szokott lenni, ugye? Arról is emlékeztek a kezdetekből. Neki voltak néha megszólalásai felétek, különösképpen akkor, mikor itt ültek az új testvérek, és akit ti *Pacsirtának* neveztetek. Ő ájtatosan megkérdezi tőle, mert ő mondta, hogy az ájtatos kérdése, hogy:

– Ma milyen éneket énekeljünk?

Erre ő megszólal:

– A kacsatánc!

Ugye ez ide való!

Hát nála voltak ilyen megszólalások. De ilyenkor azt mondtam nektek, néha ezek kellettek, de azért, hogy örüljete, és nevessetek. És akkor mindig úgy felemelkedtetek a szívetekben, hisz tudjátok, a harminc év tanításából nem tudok mindent megadni nektek. De próbálom úgy összeszedni, hogy emlékezzetek rája, eszetekbe jusson, hogy: „Ezeket megéltük, és ennek tanúi voltunk, és megkaptuk azon segítő kegyelmeket, aminek részeseivé válhattunk.”

Mert volt itt sok minden kegyelmi ajándék felétek és számotokra. S ilyenkor szoktam azért elmondani, ha néha a fájdalmad magányában érzed magadat, akkor olyankor vedd ki szíved mélyéből ezeket a sok-sok kegyelmi ajándékokat, áldásokat, tanításokat, és van mibe belekapaszkodnod, és akkor nem azt mondd, hogy egyedül élek. Mert nem vagy egyedül. Lehet, hogy úgy érzed a testeddel, „most egyedül vagyok a saját házamban”, de ilyenkor mindig arra kell gondolni, hogy Jó Jézus Krisztus Urad és az Ő Édesanyja, ha te kéred és hívod, mindig veled vannak jobbról és balról. És ugyanúgy, ahogy megadtam számotokra az őrangyalokat is, ők is mindig jelen vannak mellettetek. Ha szükséges, megfogják kezeidet, és segítenek, ha kell, lépésekben, ha kell, a változásban, ha kell, a megoldásban, ha kell, a segítségnyújtásban. Csak nektek is meg kell nyílni, hívni, és várni, hogy a kegyelem szeretete működhessen rajtatok és bennetek. S akkor érzitek, hogy „valóban, az a sok-sok kegyelmi ajándék szívemben és lelkemben van, csak valahogy nagyon mélyre helyeztem el, és azt mindig időnként fel kell hozni a felszínre a segítő kegyelem felismerésének elfogadásában és elfogadásához”.

Most pedig azt kérem tőletek, hogy fogjuk össze kezünket. Legyen meg az ima abban a részében, ahogy az első év novemberében egy estén tanultátok, hogy hogyan imádkozzunk, hogy szinte egy szájként hangozzon az ima. Mert az az igazi imafelajánlás, ha megpróbáltok együtt, egy szájként imádkozni, ahogy akkor tanítottalak benneteket, mint valamikor tanítványaimat. „*Mi Atyánk...*”

A jelen lévő testvérek:

Mi Atyánk, aki a Mennyekben vagy, szenteltessék meg a Te neved.

Jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod, amint a Mennyben, úgy a földön is.

Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsájtunk az ellenünk vétkezőknek.

És ne engedj minket a kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól, mert Tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség. Mindörökké. Amen.

Jézus Krisztus Urunk:

Köszöntsük az Édesanyját is.

A jelen lévő testvérek:

Üdvöz légy, Mária, kegyelemmel teljes!

Az Úr van Teveled. Áldott vagy Te az asszonyok között, és áldott a Te Méhednek Gyümölcse, Jézus.

Asszonyunk, Szűz Mária, Istennek Szent Anyja, imádkozzál érettünk, bűnösökért most és halálunk óráján. Ámen.

Jézus Krisztus Urunk:

Áradjon reátok áldásom. Töltse be szíveteket, lelketeket, hogy érezzétek a meleg, szerető kegyelmet, amely most átölel, felmelegít, megerősít, és megadja számotokra, hogy ez által elindulni, ha szükséges, a változás útján. „De Uram, Jézusom, legyen meg minden a Te Szentséges Szíved akarata szerint. Ne pedig a mi szívünk szerint, hogy érezzük a Te Szerető Szent Kegyelmedet, amely most átölel, megerősít, és felmelegít.”¹¹

Valóban, öröm és boldogság a szeretethajlékba jönni, hisz a kezdetekben nagyon örültetek ennek a helynek, ennek a varázsának, ami felétek áradt, amikor, ahogy mondtam, a kezdetekben, nem törődtek, hogy már átmentetek egy új napba, mert éreztétek, hogy „valami történik, valami jó, és nem bírok elmenni, mert éreznem kell mindazt, aminek részesei válhatok”.

Meg akkoriban ugye attól féltetek, hogyha valamiből kimaradtatok volna. A mai nap már nem ilyen szemmel és ilyen szívvel vagytok jelen, hogy talán valamiből kimaradok. Hisz akkoriban voltatok, akik az énekeket írogattátok, mert „ha énneken nincs meg, akkor talán nem is fogom tudni, hogyan és miképpen énekeljek, vagy imámat hogyan, és miképpen imádkozzam”. Vagy amikor próbáltalak rávezetni benneteket, hogy hogyan és miképpen tanuljátok meg az imákat, hogy valóban tudjátok őszintén imádkozni, hisz a Szentolvasó elfogadása ugye az egy tized volt. És sokan és sokan, akik nem merték azért elfogadni, mert azt mondták, hogy: „Hú, az milyen sok! Hogy fogom én azt elimádkozni?”

Ami egy nap, mondhatod azt, ha kényelmesen imádkozod, akkor is tíz percbe belefér. Tehát a huszonnégy órában tíz perc: „Hú, az nagyon sok! Jézusom!”

De próbáltam megadni a kegyelmeket, hisz akkoriban ugye kiválasztottam a testvéreket, hogy kik és hogyan imádkozzanak. Mindig volt öt testvér, aki megkapta a tizedeket, hogy a tizedekben itt letérdeltek, imádkoztak. És sokan és sokan akkor, emlékeztek, mindig azt mondtátok akkoriban, hogy: „Az Úr tudja az én saját problémámat. Senkinek nem beszéltem róla! És engem választott ki?! És azt mondotta, hogy most ebben a nehézségben érezzem az Ő segítő kegyelmét. És ez egy olyan erőt adott!”

És mikor olyan testvér volt kiállítva, kérve, hogy imádkozzon, aki még nem tudta, hogyan is kell imádkozni, azt meg félelem töltötte el, és azt mondotta:

– Jaj, hogy fogok imádkozni? Kérek egy könyvet, hogy lássam, hogy mit kell imádkoznom, mert azt sem tudom, hogy tudok-e valóban imádkozni.

Tehát voltak ilyen események is itt, ezen a helyen, és nem csak az, mikor tanultátok az imát, amely most már szépen és jól megy, és tudtok közösen együtt,

¹¹ Jézus Urunk kérésére a jelenlévők elénekelik a „Falunk felett szállnak angyalok” kezdetű éneket („Sükösdí énekek éneke, 1993–2002”, 120. ének).

mintha egy száj imádkozna, átéléssel, és megfontolva. Mert Én, Jézus Krisztus Uratok sokszor tanítottalak erről benneteket, amit néha a pásztorok nem értenek. Néha ők azon vannak, mondjam úgy, hogy: „Eredj te is, te is, te is, te is, elmondom!” Minél gyorsabban.

És ha megkérdeznéd tőle, hogy: Ebben a tizedben valójában te most hogy élted meg, csak példának mondom, hogy Mária elindult a hegyek között, meglátogatni Erzsébetet. Elgondolkodtál, hogy mennyi ideig ment? Nem sietett!

Vagy mikor vártatok most az éjszakában, hogy megtörténjen a Feltámadás, siettetek? Nem.

Tehát minden titoknak van mondanivalója, amin lehet egy kicsit önmagunkba nézni, és elgondolkodni, hogy mindig arra tanítottalak benneteket: Legyen kevesebb az az ima, de átéléssel! Érezd azt, mikor elkezded a „*Mi Atyánkot*”, hogy „*Mi Atyánk...*”, hogy kit szólítasz meg? Az Atyát! A Mennyekbe. Hisz nem az Ő gyermeke vagy? Nem Hozzá imádkozol elsőként?

Majd, mikor jön az Édesanya köszöntése, hát ne csak akkor gondold az Édesanyára, mikor problémád van, fájdalmad van, és segítség kell, hogy meghallgasson, hanem akkor is, amikor talán: „Most nincsen problémám, de imádkozom Hozzád, Uram. Imádkozok Hozzád, Jó Édesanyám. Fogadd el szívből jövő, őszinte imáimat, és helyezd el oda, ahol a legnagyobb szükség van rája.”

Hisz tudjátok, kiválasztott testvéremet Én erről tanítottam, nem egyszer és nem kétszer, hogy az imának van egy mondanivalója, amelyen szabad elgondolkodni, hogy valójában az a mondat mit nyújt számomra. Mikor oda érsz például az imádban, hogy megbocsájtok ellenfeleimnek, ezt néha átgondoljátok és komolyan gondoljátok, vagy csak elmondjuk?

Tehát ezek az imák azért vannak úgy jelen, hogy ezen néha önmagunkba nézhetünk, és legyen egy őszinte, nyitott szívű, megfontolt ima, és érezd a mondanivalóját.

De azt is elmondottam akkor is, és ma is elmondom, de nem is húzzuk, mint a rétest, mert néha az énekeket is úgy elhúzzátok, hogy nem lehet követni. Tehát fontos, hogy ismét ti is visszataláljatok önmagatokra. Ne csak azon mosolyogjatok, mikor valaki, úgy érzitek, hogy nem teljesen a tökéletességet mutatja, mert ahogy kiválasztott Mária testvér szokta mondani:

– Uram! Senki sem tökéletes, de fogadj el bennünket a gyarlóságunkban így, ahogy vagyunk

Emlékeztetek, mikor a harmadik elesése van, a Keresztfá súlyával, az egyedülmaradottságban? Hogy fohászkodik?

– Bocsáss meg nekem, és bocsáss meg nekünk.

Tehát ő reátok is gondol! Mindig kéri számotokra is a gyarlóság megbocsájtását, mert ha önmagának kérné csak, az nem igazi testvéri felebaráti szeretetben van jelen. Az az igazi testvéri felebaráti szeretet, amikor nemcsak önmagára, hanem a felebarátra is gondol, és feléjük is kéri a megbocsájtó kegyelmet. Nekik is kéri:

– Áraszd rájuk sárga Fényed sugarát a melegségben, hogy átölelje, felmelegítse, és megerősítse.

Fontos, hogy ezeket, mikor halljátok, akkor valóban egy kicsit önmagatokba nézve: „Köszönöm, Uram, hogy rólam sem feledkezik meg e fájdalom, szenvedés Golgotáján. Valahol én is a felajánlásban, a fohásban, a kérésben jelen vagyok.”

És hogyha ezeket így mind megértitek, és megpróbáltok együtt működni, akkor érzitek igazából a szeretet kegyelmének ajándékát. S akkor érzitek, hogy minden ima, minden ének, minden felajánlás, minden kérés, minden fohász, minden hála meghallgatásra talál. Csak bennetek kell lenni annak a türelemnek, mire ezek mind meghallgatásra találtak, és segítséget nyújtottak és nyújtanak számotokra.

Fontos, hogy ezekről elmélkedjétek, önmagatokba nézzétek, és megtapasztalhattok azon kegyelmeket, amelyek ez által is áradnak reátok, felétek, és hozzátok.

Ennek reményében most elénekeljük azt az éneket, amelyet minden engesztelési napotokon énekeltek, mikor összejöttök: Magyarok Nagyasszonyával. Hogy kérjük, hogy segítsen ez az Édesanya az elesetteknek, az árváknak, és hogy az országunk ne csonkuljon tovább.

Abban van jelen, amit elmondottam? Az ifjúságért imádkozni, az országodért, az öregekért, az árvákért.¹²

Végül meglett ugye az ének. Holott ezt minden engesztelési napotokon éneklitek.

Bízva és reménykedve, hogy a kegyelem szeretete most is, az ének alatt, felétek áradt. Hisz ha itt is csak végigmentek a versnek a mondanivalóján, ahogy éneklitek, ez kimondottan nektek, a ti országotokról szól. Amin el lehet gondolkodni, hogy valóban nem akarjuk, hogy árvák, özvegyek maradjanak hajléktalanul, emberek, és szükség van a szeretetre, a türelemre, a békére és a kegyelemre. Mert ha ezek, ahogy mondtam, jelen vannak, és ahogy a Feltámadás hajnalában elmondottam, hisz akkor ott a reményt adtam legjobban felétek. Azt mondtam, hogy a remény világosítson meg benneteket, a remény foglalja el szívetekben és lelketekben a helyét. A remény mutassa meg a mindennapok-útban a haladást. A remény, amelyet soha ne engedjétek el magatoktól, mert a remény segítséget nyújthat számotokra. Hisz a húsvét hajnalában ez volt felétek a legfontosabb, hogy a remény az, amely minden nap jelen kell, hogy legyen, rajtatok, bennetek, és segítsen. És ez által érzitek az egymáshoz való tartozás, ez által érzitek, hogy „mégis, én is egy földi ember vagyok, akinek megvan mindene. Vannak kezeim, lábaim, szemeim, fülem, hangom, és megpróbálok boldogan élni, és az életet örömmel élni”.

Hisz nézzétek meg azon testvéreiteket, akik egy kicsit sérültebbek, mint ti vagytok, és mégis tudnak nagyon örülni az életnek. Lehet róluk szinte példát venni, hogy: „Ha ő tud örülni az életnek, akkor én, aki mindenhova eljuthatok,

¹² Jézus Urunk kérésére a jelenlévők elénekelik az éneket: „Szűz Mária, Világ Királynője, Te vagy nekünk a Védelmeszónk” („Sükösdí énekek éneke, 1993–2002”, 66. ének).

mindent megcsinálhatok, mindenről beszélhetek, vagy hallhatok, láthatok, akkor én miért ne örüljek annak az életnek, amely megadatik számomra?”

Tehát ezért fontos, hogy ez a remény, ez legyen bennetek, és ez a remény vezessen a mindennapjaitokban, a felismerésben és az elfogadásokban, és akkor a kegyelem is működik rajtatok és bennetek. És nincs hiábavaló felajánlás, kérés a meghallgatáshoz. Idővel minden eléri azt a célt, amiért megnyitod szívedet, lelkedet a kegyelemhez. Mert a kegyelem fentről érkezik felétek, reátok árad, hogy betölthesse szíveteket, lelketeket, egész testeteket és lényeteket, hogy működhessen rajtatok és bennetek. És akkor egy teljes embernek érzitek magatokat. De ezt a teljes ember-érzést, ezt másoknak is lehet kérni, hogy ők is részesülhessenek ebből az érzésből, ebből a megtapasztalásból s ebből a felismerésből a mindennapjaitokban. S akkor érzitek: „Igen, Uram, köszönöm, hogy valóban testvéred lehetek! Köszönöm, hogy Hozzád tartozhatok! Köszönöm, hogy meghívtál az útra, hogy a nyájadhoz tartozzam, és Te vagy az én Pásztorom, mert észrevettél az út porában, és kiemeltél e porból, és azóta testvéred lehettem.”

Ez a mai nap tanításom. Ez a mai nap ünnepajándéka felétek, amellyel ma eljöttem közétek.

Jelen lévő testvérek:

Dicsőség Neked, Istenünk!

//: Glória szálljon a Mennybe fel,
Jöjjön a földre a béke,
És az emberi szívbe a jóakarát.
Ámen! Ámen! ://